

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

#264

14ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

2 0 1 2

ΗΜΟΥΝ ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ

www.visitgreece.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΣ

MINISTRY OF CULTURE AND TOURISM
Greek National Tourism Organisation

© Άρης Ράιμος

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ο Καλότυχος γιος, ο σκηνοθέτης της ομώνυμης ταινίας δηλαδή, Τόνι Ασημακόπουλος, ανάμεσα στη μητέρα του, Βάσω, και τη μηνηστή του, Νάταλι, που και οι δύο είναι πρωταγωνιστικά πρόσωπα στο έργο του, μπροστά στο Ολύμπιον, στην πρώτη επίσκεψή τους στη Θεσσαλονίκη.

Η εφημερίδα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Ειδική έκδοση για το 14ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

№ 264 [16/3/2012]

Διευθυντής Σύνταξης: Ηλία Κανέλλη
Αρχισυντάκτρια: Γκέλυ Μαδεμλή
Σύνταξη: Τίνα Αντωνάκου, Αγγελική Βέργου, Δημήτρης Κερκινός, Αλεξάνδρα Κόλλια, Γιώργος Κρασσακόπουλος, Μαρία Ναλτσατζιάδου, Δήμητρα Νικολοπούλου, Νίκος Σμπιλίρης, Σοφία Σταυριανίδου, Έλενα Χρηστοπούλου

Υπεύθυνη αγγλικών σελίδων: Λίλυ Παπαγιάννη
Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης (MOTIONTEAM)
Κόμιξ: Τάσος Ζαφειριάδης

Εκτύπωση: ΦΙΛΙΠΠΟΣ - Εκδοτική Βορείου Ελλάδος
Ανάδοχος: ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΕ

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: Δημήτρης Εϊπίδης

Ο διευθυντής σύνταξης και οι συντάκτες της εφημερίδας του Φεστιβάλ εργάζονται χωρίς αμοιβή.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ

- ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
- ΜΙΚΡΕΣ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ
- Η ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ
- ΠΟΡΤΡΕΤΑ
- ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
- ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
- ΜΟΥΣΙΚΗ
- ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ
- ΕΓΓΙΑΛ ΣΙΒΑΝ
- ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΜΠΑΖΟΓΛΟΥ
- ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ...
- DOCVILLE
- DANISH DOCS
- BALKAN FOCUS
- ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

EDITORIAL

Από τον Ηλία Κανέλλη

Θεσσαλονίκη πάνω απ' όλα*

Την πρώτη φορά που ήρθα στη Θεσσαλονίκη ήμουν φρέσκος φοιτητής. Ήμασταν μια παρέα αγοριών, είχαμε ταξιδέψει όλη νύχτα με το τρένο. Ξημέρωνε. Ένας ήθελε να πάμε για πατσά σε ένα από τα μαγαζιά του Βαρδάρη – η εικόνα της λαϊκής Θεσσαλονίκης είχε ακόμα ισχύ, το ίδιο και τα σήματά της.

Η πόλη είχε αρχίσει να συνέρχεται από το σεισμό του 1978 – αλλά ήταν φτωχή. Δεν πήγαμε για πατσά γιατί είχαμε στόχο και θέλαμε να προλάβουμε. Ξενύχτηδες, φτάσαμε στο θέατρο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών και στηθήκαμε στην ουρά να πάρουμε εισιτήριο για τη βραδινή προβολή του Φεστιβάλ Κινηματογράφου – ήταν θυμάμαι η πρεμιέρα του *Μεγαλέξανδρου*, του Αγγελόπουλου. Περιμέναμε πολλή ώρα. Όταν φτάσαμε στο γκισέ, είχαν απομείνει εισιτήρια για τον τελευταίο εξώστη. Δεν μας πείραζε. Η ταλαιπωρία ήταν για μας συνώνυμη της περιπέτειας. Το βράδυ είδαμε την προβολή με προσήλωση – κι όλη τη νύχτα στο φοιτητικό διαμέρισμα άλλου φίλου, που μας φιλοξενούσε, πλακωνόμασταν αν ο Ομέρο Αντονούτι ήταν «καλός» ή «κακός». Δικαιολογούμασταν. Μυούμαστε. Ήμασταν σχεδόν παιδιά, όλα τα βλέπαμε μεγαλύτερα και σοβαρότερα. Η Θεσσαλονίκη, εκείνα τα χρόνια, ήταν μια πόλη μυθική. Για τους πολιτικοποιημένους εφήβους όπως εμείς, ήταν η πόλη με ένα πανεπιστήμιο, ιδίως τη Φιλοσοφική Σχολή, γεμάτο αφιερωμένους επιστήμονες αλλά, κυρίως, γενναίους πολίτες, που είχαν βρεθεί απέναντι στη χούντα. Ήταν η πόλη της καλλιτεχνικής εταιρείας Τέχνη, των ποιητών (ο Αναγνωστάκης ήταν μύθος, αλλά μύθος ήταν κι ο Χριστιανόπουλος, κι η *Διαγώνιός* του), του Παύλου Ζάννα, του Λίνου Πολίτη, του Μαρωνίτη, του Τριανταφυλλίδη, του Ανδρόνικου... Μερικά πρόσωπα, με τον καιρό, τα

συναντήσαμε κιάλας – τον Βαφόπουλο, τον Πεντζίκη, τον Γιώργο Κάτο του *Τραμ*. Και τα πρόσωπα της κριτικής του σινεμά, ανάμεσά τους τον Μπάμπη Ακτσόγλου που έβγαζε τα *Κινηματογραφικά Τετράδια* και τον Γιώργο Τζιώτζιο, ψυχή για πολύ καιρό της *Οθόνης* – κι οι δυο τους πια απωλεσθέντες.

Ήταν ωραία τότε στη Θεσσαλονίκη. Ήταν επαρχία, αλλά είχε μια κοσμοπολίτικη αρχοντιά. Χαμουτζήδες εμείς, μάθαμε για πρώτη φορά (τρώγοντας στο Όλυμπος Νάουσα της παραλιακής και πίνοντας για πρώτη φορά μακεδονίτικο ξινόμαυρο) το μοντέλο της συμβίωσης κατοίκων με διαφορετικές θρησκείες, γλώσσες, παραδόσεις, κουλτούρες – κάτι που ως τότε οι βεβαιότητές μας δεν μπορούσαν να το συμπεριλάβουν ούτε ως άσκηση εργασίας. Ακόμα μάθαμε (αρνητικό μάθημα αυτό, αλλά μάθημα) πώς είναι να σκεπάζεις τη μνήμη (το εβραϊκό παρελθόν της πόλης, για παράδειγμα) και, με τα χρόνια, κατανοήσαμε το νόημα της εσωστρέφειας – όταν η Θεσσαλονίκη άρχισε να «αναπτύσσεται» αλά ελληνικά, με δανεικά, εγκαταλείποντας τις τύχες της σε πραγματικούς επαρχιώτες. Ευτυχώς, η πραγματική Θεσσαλονίκη, η εξωστρεφής, η δυναμική, η πόλη της προόδου δεν υποτάχθηκε – και νησίδες όπως το Φεστιβάλ Κινηματογράφου συνέβαλαν σ' αυτή την άρνηση υποταγής. Αναλογίζομαι πόσα χρόνια έχουν περάσει από εκείνο το πρωινό της πρώτης μου επίσκεψης στην πόλη, πόσο καλότυχος ήμουν ακριβώς εξαιτίας εκείνου του ταξιδιού. Σκέπτομαι επίσης πόσα χρωστάω στη Θεσσαλονίκη και πόσα ακόμη στο Φεστιβάλ της, κυψέλη ανησυχίας και εγρήγορης, πλουραλισμού και εξωστρέφειας.

*Επωνυμία δημοτικής παράταξης που στο παρελθόν έχει διεκδικήσει τη δημαρχία της πόλης

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

του Γιώργου Κρασσακόπουλου

Πριν αρχίσετε να διαβάζετε το κείμενο, πλάι, κάντε ένα μικρό τεστ. Δοκιμάστε να ορίσετε την ταυτότητα της Δανίας πρόχειρα, μέσα από τα πρώτα πράγματα που σας έρχονται στο μυαλό. Τίποτα δεν μοιάζει να έρχεται στο νου στιγμιαία, δεν είναι έτσι; Τώρα, κάντε το ίδιο για την ταυτότητα της εθνικής κινηματογραφικής παραγωγής της. Σας φαίνεται πιο εύκολο; Αν ναι, ίσως γιατί από τον Καρλ Ντράγιερ ως τον Λαρς Φον Τρίερ, οι Δανοί σκηνοθέτες κατόρθωσαν να ορίσουν ένα δικό τους, απόλυτα διακριτό, ύφος και να προωθήσουν την εικόνα της χώρας τους ως μιας αληθινά σημαντικής κινηματογραφικής δυναμης, όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο.

Αν στη σταθερά σαρωτική επέλαση εξαιρετικών ταλέντων, τη μερίδα του λέοντος κλέβουν οι μυθοπλάστες, οι ντοκιμαντερίστες όχι απλώς δεν υστερούν, αλλά συνθέτουν μια εξίσου εντυπωσιακή ομάδα, όπως αποδεικνύει το φετινό αφιέρωμα του 14ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης στα δανέζικα ντοκιμαντέρ. Ο πατέρας του σινεμά της χώρας, άλλωστε, δεν ήταν άλλος από τον Πέτερ Έλφελτ, από τους πρώτους φωτογράφους και σκηνοθέτες που κατέγραψαν την πραγματικότητα μέσα από την κάμερά τους. Τα δισέγγονά του εξελίσσουν την κληρονομιά του, «οπλισμένα» με οικουμενική ματιά και προσανατολισμένα στην ανθρωποκεντρική διάσταση των θεμάτων τους, αγγίζοντας ζητήματα ακανθώδη. Σύγχρονες πολιτικές αναταράξεις, ιστορική μνήμη, σκοτεινές όψεις του κόσμου και ακραίες ανθρώπινες αφηγήσεις διαμορφώνουν μια πολύχρωμη θεματική παλέτα που χαρακτηρίζεται από σκηνοθετική πρωτοτυπία και υφολογικούς πειραματισμούς και καταφέρνει να αναδείξει την αφανή όψη της πραγματικότητας.

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Χαρακτηριστικό παράδειγμα των παραπάνω, ο αμφιλεγόμενος δημοσιογράφος,

συγγραφέας και σκηνοθέτης Μαντς Μπρύγκερ, ο οποίος μέσα από το γνώριμο –από το βραβευμένο ντοκιμαντέρ *Red Chapel*, που προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης το 2010– αντάρτικο ύφος του, σκιαγραφεί μια ανατρεπτική εικόνα της Μαύρης Ηπείρου στην ταινία *Ο πρέσβης*. Ο σκηνοθέτης διεισδύει με κρυφές κάμερες και ταυτότητα διπλωμάτη-επιχειρηματία σε μια «Δημοκρατία» της Κεντρικής Αφρικής, για να ασκήσει πολιτική κριτική και να στήσει μια τολμηρή σάτιρα που αποκαλύπτει με χιούμορ και τρόπο τους απόκρυφους μηχανισμούς διαφθοράς οι οποίοι οδήγησαν έναν τόπο σε μεταποικιακή παρακμή.

Επίσης με ρίσκο της ζωής τους, ο Δανοπαλαιστίνιος Ομάρ Σαργκαουϊ και ο Αιγυπτιαμοαμερικανός Καρίμ Ελ Χακίμ καταγράφουν την προσωπική τους εμπειρία από το ξέσπασμα της αιγυπτιακής επανάστασης, στην ταινία *Μισή επανάσταση*. Φόβος, χάος, παράνοια και ελπίδα εναλλάσσονται σε ωμά ρεαλιστικά πλάνα, που μεταδίδουν εκ των έσω τον παλμό της εξέγερσης, λίγες μέρες πριν από την πτώση του Χόσνι Μουμπάρακ.

Τιμημένη με το βραβείο Φωτογραφίας για το Ντοκιμαντέρ του τμήματος World Cinema στο Φεστιβάλ Σάνταν, η ταινία *Το*

φιλί του Πούτιν της Λίσε Μπικ Πέντερσεν χτίζει ένα διεισδυτικό προφίλ της Ρωσίας του σήμερα, μέσα από το πορτρέτο της 19άχρονης Μάσα, που υποστηρίζει με πάθος τον Βλαντιμίρ Πούτιν, μέχρι τη στιγμή που ανακαλύπτει ότι τα πράγματα δεν είναι πάντα όσο δημοκρατικά και αθώα δείχνουν.

Στην ταινία *Οι νταντάδες* των Νικόλ Χοράνι και Χέιντε Κιμ Άντερσεν φανερώνεται το σκληρό πρόσωπο της πολιτισμικής ανταλλαγής. Τρεις νεαρές Φιλιππίνεζες που ζουν στη Δανία πέφτουν θύματα απόλυτης εκμετάλλευσης: έρχονται στη χώρα μέσω του θεσμού *au pair*, για να μάθουν μια ξένη γλώσσα και να οικειοποιηθούν τη δανέζικη κουλτούρα, αλλά στην πράξη γίνονται οικονομικές μετανάστριες.

Κατά τη διάρκεια ενός καβγά και υπό την επήρεια αλκοόλ, ο Ρόνι κατά λάθος σκοτώνει τον φίλο του, Νταν, με ένα σπαθί σαμουράι. Μια πρωτοφανής υπόθεση που σοκάρει τη δανέζικη κοινωνία πριν από μερικά χρόνια, ξεδιπλώνεται μέσα από το ντοκιμαντέρ της Εύα Μούλβαντ *Η υπόθεση σαμουράι*.

Η ανθρώπινη ψυχή απελευθερώνεται ακόμη και μέσα στον βάρβαρο, απομονωμένο μικρόκοσμο των φυλακών υψίστης ασφαλείας Νιου Φόλσομ, έτσι όπως αυτός αποτυπώνεται στο ντοκιμαντέρ *Τη νύχτα*

«ΠΟΥΤΙΝΙΚΗ» ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η Μάσα, 19 χρόνων, έχει μια αξιοπρεπή ζωή στη Ρωσία –κι ίσως γι' αυτό λατρεύει τον Βλαντιμίρ Πούτιν– ώσπου...
 Σκηνή από το ντοκιμαντέρ *Το φίλι του Πούτιν* της Λίσε Μπικ Πέντερσεν, μια σπάνια, εκ των έσω ματιά στον πυρήνα της ρωσικής δημοκρατίας όπου, σύμφωνα με την ταινία, φαλκιδεύονται στοιχειώδη δικαιώματα.

Η ΔΑΝΙΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ
 Στιγμιότυπα από τρεις ακόμα ταινίες που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του αφιερώματος στο δανέζικο ντοκιμαντέρ. Πάνω, *Ο πρέσβυς*, του Μαντς Μπρύγκερ, μια ταινία για τη διαφθορά σε μια χώρα της Αφρικής. Στη μέση, *Τη νύχτα πετάω* του Μισέλ Βένσερ, μια ταινία για το σωφρονιστικό σύστημα. Κάτω, *Επάγγελμα*: χορευτής των Κρίστιαν Μπόνκε και Αντρέας Κεφέντ. Στη μικρή φωτογραφία, στη βάση, ο πρωτοπόρος Δανός ντοκιμαντρίστας Πέτερ Ελφελτ (1866–1931).

πετάω του (Σουηδού) Μισέλ Βένσερ. Εκεί, εγκλειστοί βαρυποινίτες βρίσκουν διέξοδο κι ελπίδα, χάρη στη συμμετοχή τους στο πρόγραμμα «Οι τέχνες στο σωφρονισμό» του Νιού Φόλσομ, ανακαλύπτοντας από την αρχή το νόημα της λέξης «άνθρωπος».

Σε διαφορετικό κλίμα κινείται το ντοκιμαντέρ *Ερωτομανής* της Περνίλε Ρόζε Γκρένγκιερ, όπου κλέβουν την παράσταση οι γενναιόδωρες προσωπικές εξομολογήσεις επτά ανθρώπων που είναι εθισμένοι στον έρωτα. Ιστορίες φαντασιώσεων, εμμονής, πόθου και αυτοκαταστροφής, που αφηγούνται όλες πως η αγάπη είναι το χειρότερο «ναρκωτικό». Μια διαφορετική ερωτική ιστορία, με φόντο τα παρασκήνια του επαγγελματικού χορού, εκτυλίσσεται στο ντοκιμαντέρ *Επάγγελμα*: χορευτής των Κρίστιαν Μπόνκε και Αντρέας Κεφέντ. Κεντρικός ήρωας είναι ο 34άχρονος Σλάβικ, πρώην παγκόσμιος πρωταθλητής χορού, ο οποίος προσπαθεί να κάνει δυναμική επάνοδο με παρτενέρ τη σύντροφό του, Άννα. Αντιμέτωπος με τους εσωτερικούς δαίμονες, τα πάθη και το εκρηκτικό ταμπεραμέντο του, ο Σλάβικ βιώνει μια κρίσιμη φάση στον προσωπικό και επαγγελματικό τομέα.

Τέλος, στο αφιέρωμα του 14ου ΦΝΘ εντάσσονται και ταινίες του τμήματος Docs for Kids, μια σειρά τεσσάρων δανέζικων ντοκιμαντέρ για παιδιά ηλικίας 8-12 ετών με γενικό τίτλο *Siblings-For better or worse* (*Αδέρφια ό,τι κι αν συμβεί*) και βασικό θεματικό άξονα τη σχέση μεταξύ αδελφών, αλλά και παιδιών-γονέων. Πρόκειται για τις ταινίες: *Η μεγάλη αδελφή της Τζένι* του Μαξ Κέστνερ, *Εγώ κι δίδυμή μου* της Μικέιλα Κροχ, *Εγώ χωρίς εσένα* του Όουε Ράις-Νόρεντοφτ και *Στη μέση* της Λάιλα Χόντελ.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΑΝΕΖΙΚΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΜΑΤΙΑ, ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΜΟΡΦΙΑ

ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ

Κοσμοσυρροή για ένα εισιτήριο, στην ηλιόλουστη πλατεία Αριστοτέλους. Βρείτε τον παπά...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΘΕΑΤΗ

της Έλενας Χρηστοπούλου

Η θερμοκρασία ανέβηκε και αντί να απομακρύνει τον κόσμο μακριά από τις αίθουσες, ζέστανε ακόμα περισσότερο την επιθυμία για ταινίες και διάλογο. Με sold out ταινίες ακόμα και τις πιο «ακατάλληλες» για σινεμά, απογευματινές ώρες, η ουρά έξω από το γυάλινο box στην Αριστοτέλους φτάνει μέχρι το δρόμο. Τα παιδάκια που κατακλύζουν το λιμάνι μετά τις προβολές Docs for Kids μεταδίδουν ερήμην τους μια πολύτιμη χαρά, και το ταξίλατο της Adbike κυκλοφορεί στους δρόμους και προσκαλεί τους καλεσμένους του φεστιβάλ σε δωρεάν βόλτα γύρω από τις αίθουσες (πληροφορίες στο γυάλινο box της Πλατείας Αριστοτέλους).

Ο Μπράιαν Κάρτερ αντιμετωπίζει καταιγισμό ερωτήσεων για την *Παγίδα του Δουβλίνου*, η οποία αγγίζει ευαίσθητες ελληνικές χορδές αποκαλύπτοντας δύ-

σκολες αλήθειες για το μεταναστευτικό, ενώ, σε άλλους τόνους, ένας υπάλληλος του Ζυγού προσφέρει δώρο ένα μπουκάλι σε έναν θεατή που κάνει μια ωραία ερώτηση μετά την προβολή του *Κωνσταντινουπόλεως 280, Θεσσαλονίκη!* Μια κυρία αποφασίζει να μην ξαναφάει κρέας μετά το *Κρέας: Ο πόλεμος των πηρουινιών*, από τον Σέουνγκτζουν Γι μαθαίνουμε ότι εμπνεύστηκε τον τίτλο της ταινίας του *Ο πλανήτης των σαλιγκαριών* από το Μικρό Πρίγκηπα και από τη Μαρία Γιαννούλη ότι ο πρωταγωνιστής Απόστολος Μαυροθαλασσίτης (*Επιζώντες*) ερωτεύτηκε τελικά τη φυσικοθεραπευτριά του!

Η παρουσία του Νίκου Νικολαΐδη είναι σχεδόν απτή μετά το *Directing Hell* («σα να μην έφυγε ποτέ»), και όχι μόνο λόγω της συμμετοχής της γυναίκας του Μαρί-Λουίζ και της κόρης τους. Και γίνεται επιτακτικό να μην ξεχνάμε τις ρίζες μας όπως υπενθυμίζει ο Χοσέ Άλβαρες με το

Canicula του. Ο Σάλβα Μουνιόθ και ο Μανού Τζερόσα συγκινούν ολόκληρο το Ολύμπιον με τις *Λιονταρίσιες ψυχές* τους, ενθαρρύνοντάς μας να μη χάσουμε την ελπίδα, γιατί είναι το μόνο που μας έχει απομείνει. Τη συναισθηματική σκυτάλη παίρνουν την επόμενη μέρα ο Νίκος Νταγιαντάς με τη *Σαγιόμι*, η οποία παρακολουθεί ζωντανά μέσω live streaming την ταινία στο Ηράκλειο, και ο Σταύρος Ψυλλάκης με το ευαίσθητο *METAΞΑ. Ακούγοντας το χρόνο για τους εργαζόμενους και καρκινοπαθείς στο ογκολογικό νοσοκομείο*.

Ελλείψει καλύτερης λέξης, ασυναγώνιστα highlights είναι τα δυο masterclasses: Ακούραστοι κι ασταμάτητοι, ο Εγιάλ Σιβάν την Πέμπτη και ο Μίχαελ Γκλαβόγκερ την Παρασκευή ανέπτυξαν τις ξεχωριστές τους προσεγγίσεις. Ο πρώτος καθηλώνει το κοινό με την πολιτική του διαύγεια («Η μήμη μπορεί να αποτελέσει εργαλείο για εγκλήματα») και

ο δεύτερος υποστηρίζοντας με χειροπιαστά παραδείγματα τις εκ πρώτης όψεως αμφιλεγόμενες δηλώσεις του («Τίποτα δεν είναι τυχαίο στο σινεμά», «Η πραγματικότητα είναι βαρετή»).

Εντωμεταξύ, ανάμεσα στους «φιλοξενόμενους» του Φεστιβάλ, τα Market Talks που αποκαλύπτουν χρήσιμα μυστικά, αλλά και δυο ταινίες από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Συρίας Dox Box, το οποίο δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί φέτος λόγω της πολιτικής κατάστασης της χώρας.

Σάββατο. Το Φεστιβάλ κλείνει επίσημα με την τελετή λήξης, οι ταινίες όμως προβάλλονται κανονικά και την Κυριακή! Από την άλλη εβδομάδα εμείς ξεκινάμε τις προετοιμασίες για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Σας αφήνουμε όμως προς το παρόν με μια ακόμα γεύση από τα αγαπημένα μας tweets και posts - στην επόμενη σελίδα. Τα λέμε το Νοέμβριο!

κοροϊδοκυμανταίρ

*είναι αλήθεια!

<http://theveryclosedcircle.blogspot.com/>

ΤΙΤΙΒΙ-ΣΜΑΤΑ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΠΟ ΤWEEETS ΚΑΙ POSTS ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

🐦 **Πικροί σπόροι:** Εξαιρετικό ντοκιμαντέρ για τους μικρούς αγρότες στην Ινδία και την εισαγωγή στην αγορά των μεταλλαγμένων σπόρων τεχνολογίας Monsanto. Πολύ ενδιαφέρον επίσης και το Q&A όπου ο σκηνοθέτης μάς είπε ότι η ιδέα για την ταινία γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, όταν σε παλαιότερο φεστιβάλ μια Ινδή από το ακροατήριο τον προσκάλεσε να πάει να γυρίσει μια ταινία με θέμα τους αγρότες στην Ινδία.

🐦 Βρίσκομαι στην αποθήκη 1 και από κάπου ακούγεται το soundtrack της *Πολίτικης κουζίνας*. Απλά, μαγεία.

🐦 *Perah Istar*: Τα περιστέρια, η πόλη κι εμείς. Άψογο. Μια καινούρια ματιά.

🐦 Χαμηλώνουν τα φώτα και εγώ λιγώνομαι από έρωτα για τον κινηματογράφο.

🐦 *Toxic crisis*: Εξασθενές χρώμιο, ρύπανση, κερδοσκοπία. Ερευνητικό ρεπορτάζ και τεκμηρίωση. Μπράβο στο παλικάρι.

🐦 Εκμηδενίζοντας την απόσταση ανάμεσα στην Ιαπωνία και την... Κρήτη! (Σαγιόμι)

🐦 *Η αυγή μιας νέας μέρας*: Συγκλονιστικό ντοκιμαντέρ για έναν πλαστικό χειρουργό από τη Ν. Αφρική ο οποίος αποφασίζει να αφιερώσει τη ζωή του στα λεγόμενα «Πλοία του Ελέους» που αγκυροβολούν στις φτωχότερες χώρες της Αφρικής και εξετάζουν ασθενείς δωρεάν. Πολύ ενδιαφέρον και το δίλημμα που προκύπτει μέσα από την ταινία ανάμεσα στο ατομικό και στο συλλογικό: αξίζει να θυσιάσεις μια άνετη ζωή για έναν ανώτερο σκοπό; Και αν ναι, πόσο εύκολο είναι να το κάνουμε;

🐦 *Vivan las antipodas...* Εξαιρετικό και ταξιδιάρικο.

🐦 Το Q&A της προβολής της *Παγίδας του Δουβλίνου* ήταν η ίδια η απόδειξη της ξενοφοβίας που έχει προκαλέσει η μεταναστευτική πολιτική της Ευρώπης (Δουβλίνο II)! Επίσης, η ελληνική πραγματικότητα σε σχέση με την αντιμετώπιση των παράνομων μεταναστών είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό που συμβαίνει στην Ελβετία, στα κέντρα κράτησης αυτών των ανθρώπων, όπως παρουσιάζεται στην *Ειδική πτήση* (του Φερνάν Μελγκάρ).

🐦 Η ταινία *ΜΕΤΑΞΑ* μια λεπτή, ανθρώπινη προσέγγιση ενός δύσκολου θέματος. Σας την προτείνω!

🐦 Γεια σας! Είδα σήμερα το ντοκιμαντέρ της φίλης μου της Φωφώς Τερζίδου για την μοίρα των εβραϊκών κοινοτήτων της Θεσσαλονίκης και της Κατερίνης. Εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και επαγγελματική δουλειά, με τον πολύ εύστοχο τίτλο *Εκτός Ιστορίας*. Αλήθεια, πόσοι από μας μνημονεύουμε συχνά το εβραϊκό παρελθόν της πόλης μας; Πόσοι γνωρίζουμε για παράδειγμα ότι

το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο είναι χτισμένο πάνω στα συντρίμια του εβραϊκού νεκροταφείου; Δυστυχώς οι προβολές του ντοκιμαντέρ ολοκληρώθηκαν, ελπίζω όμως ότι θα το δείξει η ΕΡΤ. Από τα πολύ ζωντανά και το Q&A που ακολούθησε, με συγκλονιστικές μαρτυρίες γόνων Εβραίων που είχαν την τραγική τύχη να ζήσουν οι ίδιοι τα γεγονότα.

🐦 Πάντως στο #TDF14 έμαθα σε 1 βδομάδα περισσότερα και σημαντικότερα απ' ό,τι στα 12 σχολικά μου χρόνια! Και δεν υπερβάλλω, παρ' όλο που έτσι μοιάζει!

🐦 «Ποιος πιστεύεις ότι είναι ο ρόλος του ντοκιμαντέρ σε μια περίοδο κρίσης;», ρωτήθηκε ο Νίκος Λυγγούρης, σκηνοθέτης της ταινίας *Ξύπνησε ο Σουλτάν Αχμέτ*. «Να κάνει απλά καλές ταινίες και να μην ασχολείται με την κρίση», απάντησε «Μια καλή ταινία με θέματα τις πέτρες και τα σύννεφα αντιστέκεται για μένα στην παρούσα κρίση πολύ πιο ριζοσπαστικά κι αποτελεσματικά από κάθε λογής κοινότοπη και ξεφτιλισμένη ιδεολογικούρα».

HIGHLIGHTS

Τα παιδιά είναι υποψιασμένοι θεατές - και ο ενθουσιασμός που επιδεικνύουν δεν είναι μόνο επειδή τους δίνεται η δυνατότητα της κοινωνικοποίησης, παρακολουθώντας μια ταινία στο πρόγραμμα με τα παιδικά ντοκιμαντέρ (πάνω). Αριστερά, η πανκ τραγουδίστρια Μάριαν Άντερσον, που θήτησε στην ακρότητα - και το πλήρωσε ακριβά. Η ανεξάρτητη σκηνή των ντοκιμαντέρ επιτρέπει τη διεξοδική προσέγγιση θεμάτων για τα οποία αδιαφορεί (ή αδυνατεί) η mainstream δημοσιογραφία.

🐦 «Τι θέση πιστεύετε πως έχει το ντοκιμαντέρ ως κινηματογραφικό είδος μέσα σε μια εποχή κρίσης;», ρώτησαν και την Εύα Στεφανή, που υπογράφει την ταινία *Η επιστροφή του Ε.Χ. Γονατά*. «Αυτή που έχει ο κινηματογράφος εν γένει σε όλες τις εποχές. Να κάνει καλό, όπως λέει ο θείος Ρενουάρ», απάντησε η σκηνοθέτρια.

🐦 Ήταν κομψή, όμορφη κι είχε ταλέντο. Και ως τραγουδίστρια των INSAINTS, θα μπορούσε να είναι ροκ σταρ. Η ιστορία της Μάριαν Άντερσον (στην ταινία *Ο τελευταίος γύρος του θανάτου: η ζωή, ο έρωτας και το τέλος μιας πανκ θεότητας* της Λίλυ Σκούρτις-Ειερς) είναι μια ιστορία για τις ακραίες επιλογές και το τίμημά τους. Αλλά, ΟΚ, υπάρχει μια ζωή πριν απ' το θάνατο...

🐦 Ότι ο Τεντέν είναι ένα από τα σπουδαία κόμικς, υπόδειγμα σκληρού ντεκουπάζ, το ξέρετε. Ότι ενέπνευσε τον σκηνοθέτη Άγγελο Αμπάζογλου, να αναζητήσει τη διαδρομή ενός τύπου που έμοιαζε με έναν ήρωα του Τεντέν ποιος το φανταζόταν. «Στην ιστορία *Το σπασμένο αυτί* υπάρχει ο Ζαχάρωφ ως Μπαζάρωφ, ένας έμπορος όπλων που δεν έχει Θεό», λέει ο σκηνοθέτης για την ταινία του Βασίλης Ζαχάρωφ, ο μυστηριώδης Έλληνας της Ευρώπης. Θα έρθει η σειρά και του Ρασταπόπουλου (του έλληνα αρχιμαφιόζου στην ίδια σειρά κόμικς του Ερζέ);

🐦 Πόρνη: η εργάτρια του σεξ. Ο ορισμός δεν έχει να κάνει με την πολιτική ορθότητα, αλλά έτσι αυτοαποκαλείται η Ρίτσελ Ουτόν, από την Αυστραλία, που εξειδικεύεται σε μια ανέκαθεν παραγνωρισμένη πελατεία: τους ανθρώπους με αναπηρίες. Η Καθριν Σκοτ, σκηνοθέτρια της ταινίας *Άλικος δρόμος*, αποδεικνύει ότι προορισμός του ντοκιμαντέρ είναι να παρατηρεί με εμπριθεία ό,τι αποφεύγει η mainstream ενημέρωση.

Η ΕΘΝΙΚ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ, ΑΦΡΙΚΗ, ΚΑΝΑΔΑΣ ΕΝΑ ΜΕΙΓΜΑ ΗΧΩΝ

Λ Υ Ν Τ Α Τ Α Λ Ι

σ υ ν έ ν τ ε υ ξ η

ΛΥΝΤΑ ΤΑΛΙ
Η ανερχόμενη τραγουδίστρια η μουσική της οποίας δανείζεται δημιουργικά ήχους από τη Μεσόγειο, την Ανατολή και τη Βόρειο Αφρική, θα τραγουδήσει τη Δευτέρα για το κοινό της Θεσσαλονίκης.

Οι ρίζες μου ήταν το κέντρο μου, αυτό το ιδιαίτερο στοιχείο που με έκανε διαφορετική και ίσως, μερικές φορές, ενδιαφέρουσα. Οι άνθρωποι ταξιδεύουν μέσα από τη μουσική μου, και εγώ είμαι πολύ χαρούμενη που μπορώ να τους προσφέρω αυτά τα διαφορετικά μουσικά χρώματα, που τους βλέπω να χορεύουν σε κάθε συναυλία μου, που τους βλέπω να απολαμβάνουν τη γιορταστική πλευρά αυτής της τέχνης με το αραβικό άρωμα.

Αν έπρεπε να χαρακτηρίσετε τη μουσική σας, ποιες λέξεις θα χρησιμοποιούσατε;

Είναι τόσο δύσκολο για μένα να βάλω σε κουτάκια και να ταξινομήσω κάτι που αλλάζει και εξελίσσεται τόσο γρήγορα. Αλλά θα έλεγα πως η μουσική μου είναι ένα μείγμα ήχων από τη βόρειο Αφρική, την Ανατολή και τη Μεσόγειο, και δυτικής δημοφιλούς μουσικής.

Τι είναι αυτό που σας συγκινεί στη μουσική.

Η δυνατότητα του να βλέπω εικόνες ενώ απλώς ακούω μουσική. Το να βρίσκομαι σε αρμονία με τους ανθρώπους που ακούνε τους ίδιους ήχους με μένα την ίδια χρονική στιγμή. Το να ακούω ένα παιδί να τραγουδά.

Το τελευταίο σου cd είναι αφιερωμένο στην αγάπη και το πεπρωμένο. Ποιο ρόλο παίζουν στη ζωή και στα τραγούδια σου;

Ό,τι κάνω είναι από αγάπη και για την αγάπη. Αυτό είναι η κινητήρια δύναμη της ζωής μου, σήμερα περισσότερο από ποτέ. Η αγάπη με κάνει να τραγουδώ και να γράφω. Όταν τραγουδώ κι όταν γράφω, αγαπώ τη ζωή ακόμα περισσότερο... Και πάει λέγοντας. Όσο για το πεπρωμένο; Είναι αυτός ο αόρατος μαέστρος που οδηγεί τη συμφωνία σε πιο υψηλούς και δυνατούς τόνους. Το πεπρωμένο πάντα φέρνει κοντά τους σωστούς μουσικούς, τα σωστά μέλη της ομάδας και τα σωστά τραγούδια στο δρόμο μου. Και όλα τα παραπάνω κάνουν το πεπρωμένο μου πιο φωτεινό. Ένας κύκλος που συνεχίζεται όσο αναπνέουμε.

Έχετε δουλέψει για σάουντρακ ταινιών. Ποια είναι η σχέση σας με το σινεμά.

Το σινεμά με κάνει να ονειρεύομαι. Κυρίως, λατρεύω τα σάουντρακ, γιατί, όπως είπα και πριν, η μουσική γεννά εικόνες μέσα στο κεφάλι μου. Αυτό για μένα είναι γνήσια μαγεία. Ειλικρινά ελπίζω να γράψω όσο το δυνατόν περισσότερη μουσική για ταινίες. Ονειρεύομαι να αποκτήσω το δικό μου στούντιο, ποιος ξέρει, μπορεί και στην Ελλάδα, και να δουλεύω από απόσταση, γράφοντας μουσική για ταινίες.

Μια Καναδή μουσικός αλγερινής καταγωγής, η πρώτη τραγουδίστρια από τη βόρειο Αφρική που διέπρεψε στην καλλιτεχνική σκηνή του Καναδά, ταξιδεύει από το Κεμπέκ στην Ελλάδα για δυο εμφανίσεις που διοργανώνει η ελληνική πρεσβεία του Καναδά. Η συναυλία της στη Θεσσαλονίκη εντάσσεται στο πλαίσιο των παράλληλων εκδηλώσεων του 14ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, θα πραγματοποιηθεί στον κινηματογράφο Ολύμπιον, τη Δευτέρα 19 Μαρτίου, στις 21:00, και θα μας ταξιδέψει σε τοπία του πλανήτη, μέσα από ίχνη διαφορετικών μουσικών παραδόσεων.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΟΣΟΙ ΠΙΘΑΝΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ, ΟΣΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΟΥΝ

Λίγο πριν τη συναυλία της στη Θεσσαλονίκη, η Λύντα Τάλι μίλησε στο *Πρώτο Πλάνο* για τις μουσικές λατρείες της, τις πηγές της έμπνευσής της, τα ιδιώματα της μουσικής της και το σινεμά.

Η πολυπολιτισμικότητα είναι κυρίαρχο χαρακτηριστικό της μουσικής σας. Πιστεύετε πως γεννιέται κάτι άλλο μέσα από συνδυασμό ρυθμών από διαφορετικές κουλτούρες; Ναι, το πιστεύω. Υπάρχουν τόσοι πιθανοί μουσικοί συνδυασμοί, όσοι και άνθρωποι που αναπνέουν. Η μουσική μου είναι η αντανάκλαση του κόσμου μου, των ανθρώπων γύρω μου και του οράματός μου για τη ζωή, μέσα από φακούς «χρωματισμένους» από τη δική μου εμπειρία ζωής. Είμαι από την Αφρική, από την Μεσόγειο, από τον Καναδά, είμαι πολίτης του κόσμου και η μουσική μου ήταν και θα είναι κι αυτή κάτι τέτοιο.

Πόσο σημαντική έχει φανεί η καταγωγή σας στην πορεία σας μέχρι σήμερα;

Mπορεί γεωγραφικά τα Βαλκάνια να βρίσκονται στην άκρη της Ευρώπης, όμως το σινεμά της χερσονήσου κάνει όλο και πιο συχνά εδώ και χρόνια το κινηματογραφικό κέντρο της ηπείρου να στρέφει το κεφάλι προς ανατολάς. Το ρεύμα ξεκίνησε από το χώρο της μυθοπλασίας –και πιο συγκεκριμένα από τη Ρουμανία. Όμως η νέα γλώσσα εξαπλώθηκε γρήγορα στις χώρες μιας περιοχής που είχε επείγουσα ανάγκη να «μιλήσει» και διαθέτει έναν απύθμενο πλούτο ιστοριών που αξίζει να ειπωθούν. Στο φετινό φεστιβάλ, με αφορμή το πρόγραμμα «Θεσσαλονίκη – Σταυροδρόμι πολιτισμών» του Υπουργείου Πολιτισμού & Τουρισμού, κοιτάζουμε από κοντά τις εθνικές κινηματογραφίες των γειτονικών μας χωρών, για να ανακαλύψουμε μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα ντοκιμαντέρ του προγράμματος.

Αναμενόμενα, ιδιαίτερα δυνατή είναι η εκπροσώπηση της Ρουμανίας στο αφιέρωμα με τρεις ταινίες που ξεδιπλώνουν διαφορετικές πτυχές της έννοιας «αγάπη». Οι Ράντου Μουντέαν και Αλεξάντρου Μπατσιού, στο *Επισκεπτήριο*, την ανιχνεύουν πίσω απ' τα δεσμά της φυλακής, καθώς απ' το 2006 το ρουμανικό σωφρονιστικό σύστημα επιτρέπει το γάμο μεταξύ κρατουμένων. Στο *Νοσόφαιρα*, των Ιλεάνα Στανκουλέσκου και Αρτσιλ Χεταγκούρι, ένας καθηγητής κοινωνιολογίας διδάσκει στους φοιτητές του ότι η αληθινή αγάπη είναι πιθανή, ιδέα που έρχεται σε αντίφαση με όσα του έχει διδάξει η ίδια η ζωή. Μια αγάπη κόντρα στις

προκαταλήψεις και τον συντηρητισμό της κοινωνίας χαρτογραφεί το *Εμείς οι δύο* του Κλαούντιου Μίτκου. Ο δημιουργός, με οδηγό δυο νεαρούς ερωτευμένους ομοφυλόφιλους, ταξιδεύει το θεατή στον κόσμο της νέας γενιάς, η οποία διεκδικεί την σεξουαλική έκφρασή της, σε ένα κράτος που απέσυρε την ομοφυλοφιλία απ' τον ποινικό κώδικα της χώρας μόλις το 2001. Το αθλητικό πνεύμα και την υπέρβαση του εαυτού εξυμνούν οι ταινίες *Ο Gringo* του Ντάρκο Μπάτζιτς από την Σερβία και *The King* του κροάτη Ντέγιαν Ασίμοβιτς. Το πρώτο ακολουθεί τη διαδρομή του ποδοσφαιριστή Ντέγιαν Πέτκοβιτς απ' την επαρχία της Σερβίας στην κορυφή του βραζιλιάνικου πρωταθλήματος καταγράφοντας την όχι και τόσο συνηθισμένη διαδρομή του προς την κοιτίδα σπουδαίων παικτών, την ίδια τη Βραζιλία! Το δεύτερο, από την άλλη, αφηγείται τη συγκλονιστική ιστορία του κροάτη πρωταθλητή των Παραολυμπιακών Αγώνων, Ντάρκο Κράλι, του μοναδικού ανθρώπου στην ιστορία του αθλητισμού που έσπασε πέντε φορές στη σειρά το παγκόσμιο ρεκόρ στην κατηγορία του, στο ίδιο παγκόσμιο πρωτάθλημα. Τέλος, στο *Μια χούφτα γενναίοι άνθρωποι* της Ρυγιά Αρζού Κετσάλ καταγράφεται ο άνισος αγώνας των κατοίκων τριών κοιλάδων της Μαύρης Θάλασσας, που έχουν βάλει στόχο να προστατεύσουν τους ποταμούς που διασχίζουν την περιοχή τους. Δαβίδ εναντίον Γολιάθ, μια μάχη-αρχέτυπο, λειτουργεί μέσα απ' τη ματιά της Κετσάλ, ως μια φωνή αφύπνισης, αλλά και αντίστασης.

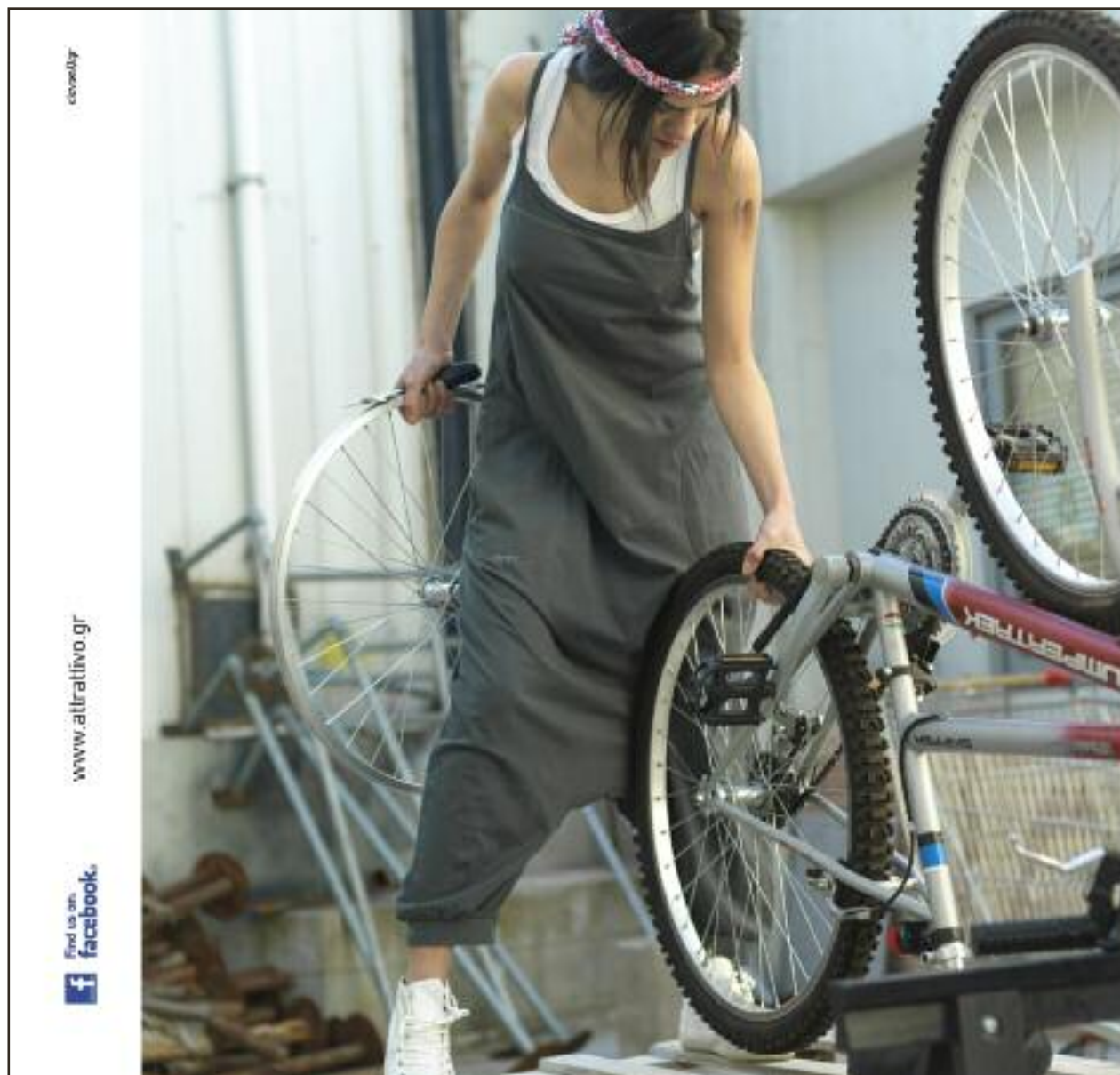
BALKAN FOCUS

ΕΞΩΣΤΡΕΦΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

του Γιώργου Κρασσακόπουλου

ΜΠΑΛΛΟΣ
Ο άνισος αγώνας των κατοίκων τριών κοιλάδων της Μαύρης Θάλασσας κατά της οικολογικής υποβάθμισης. Στιγμιότυπο από την ταινία *Μια χούφτα γενναίοι άνθρωποι* της Ρυγιά Αρζού Κετσάλ.

cinemaly

www.attr@ttivo.gr

find us on facebook

attr@ttivo
the alternative choice

ΠΑΤΡΙΣΙΟ ΓΚΟΥΣΜΑΝ
Ο χιλιανός σκηνοθέτης καταφέρει, με μια πρωτότυπη προσέγγιση, να συνδυάσει τα εγκλήματα της χούντας του Πινοσέτ με την αστρονομία - διεκδικώντας την ελευθερία.

ΠΑΤΡΙΣΙΟ ΓΚΟΥΣΜΑΝ

συνέντευξη στην Έλενα Χρηστοπούλου

Νοσταλγώντας το φως

● OLY 18/3 18:00

Ο Πατρίσιο Γκουσμάν, ο ακούραστος χιλιανός σκηνοθέτης που έχει αφιερώσει το έργο του στην ταραγμένη ιστορία της χώρας του και τις καταλυτικές επιπτώσεις στους πολίτες της, δημιουργεί την καλύτερη ίσως ταινία του – μια ποιητική μελέτη πάνω στη μνήμη, την απώλεια, την αστρονομία (!) και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Με φόντο την έρημο της Ατακάμα, το

Νοσταλγώντας το φως αναδεικνύει τις συγγένειες δυο φαινομενικά ασύνδετων στοιχείων: των αστρονόμων που συρρέουν στην ιδανική για παρατήρηση του ουρανού

Ατακάμα και των γυναικών που αναζητούν ίχνη από συγγενείς τους, οι οποίοι βασανίστηκαν στις απάνθρωπες φυλακές του Πινοσέτ – και θεωρούνται ακόμα «αγνοούμενοι». Οι μεν κοιτούν ψηλά, οι δε χαμηλά, αλλά τα βλέμματά τους τέμνονται σε απρόσμενα σημεία. Με σεβασμό απέναντι στο νωπό ακόμα τραύμα της χιλιανής ψυχοσύνθεσης, ο Πατρίσιο Γκουσμάν εξηγεί πως ένωσε τις τελείες αυτού του μυστήριου, ιδιαίτερου γρίφου.

Η ΕΡΗ- ΜΟΣ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

Η έρημος της Ατακάμα συμβολίζει την αναζήτηση για εύρεση νοήματος – οι αστρονόμοι ψάχνουν απαντήσεις για την ύπαρξή μας, οι γυναίκες προσπαθούν να κατανοήσουν την απώλιά τους και να βρουν τους αγαπημένους τους. Και τα δυο μοιάζουν αδιόρατα και άπιαστα. Τι αναζητούσατε εσείς ο ίδιος με το *Νοσταλγώντας το φως*;

Όταν έκανα την έρευνα για το *Νοσταλγώντας το φως* έκανα μια λίστα, την οποία ονόμασα «Πολιτική, Αστρονομία και Ανθρώπινα Δικαιώματα». Έβαλα την ημερομηνία στην οποία ξεκίνησε κάθε τηλεσκόπιο να λειτουργεί, τα πολιτικά γεγονότα κι επίσης μερικές αστρονομικές ανακαλύψεις. Ήταν μια άλογη, ασυνήθιστη «χρονολογία»: να προσπαθήσεις να βάλεις σε μια μοναδική λίστα τα γεγονότα για τρία εντελώς διαφορετικά πράγματα. Παρ' ό' αυτά, μετά μεγάλης μου έκπληξης, βρήκα πολλά κοινά. Για παράδειγμα,

το 1988 συνέλαβαν τον Πινοσέτ στο Λονδίνο, τέθηκε σε λειτουργία το μεγαλύτερο τηλεσκόπιο της ερήμου (VTL) και ανακάλυψαν έναν μαζικό τάφο που περιείχε 15 πτώματα. Αυτές οι συμπτώσεις με έπεισαν πως η ένωση αυτών των τριών στοιχείων δεν ήταν κάτι αυθαίρετο, αλλά εντελώς πραγματικό.

Το παρελθόν και το παρόν (και το μέλλον) έρχονται κοντά στην έρημο της Ατακάμα, όπως και η αστρονομία, η μνήμη, η πολιτική και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι εύκολο να χαθεί κανείς σε μια τόσο πλούσια έρημο. Είχατε κάποια πυξία που σας καθοδηγούσε;

Η κυριότερη «πυξίδα» στη δουλειά μου είναι το χιλιανό πραξικόπημα. Από αυτό το γεγονός ανακύπτουν όλα τα υπόλοιπα. Το πραξικόπημα του Πινοσέτ, το οποίο είχε πραγματοποιηθεί με την υπο-

στήριξη της Ουάσινγκτον, άλλαξε τη ζωή μας. Εκατομμύρια Χιλιανοί άλλαξαν δουλειά, σπίτι, πόλη, οικογένεια, ακόμα και χώρα μετά το πραξικόπημα. Η καταστροφή της χώρας που ξέραμε και το τέλος της πιο γνήσιας αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας της Λατινικής Αμερικής προκάλεσε σε όλους μας και στα παιδιά μας ένα σοκ το οποίο δεν έχουμε ακόμα ξεπεράσει.

Πιστεύετε πως η Βικτόρια και η Βιολέτα, οι δυο γυναίκες που ψάχνουν τα απομεινάρια των συγγενών τους, θα καταφέρουν να βρουν την γαλήνη που αποζητούν; Τι κοινά έχουν με τη Χιλή γενικότερα;

Η Βικτόρια και η Βιολέτα είναι δυο γυναίκες με ενέργεια, προσωπικότητα και ζωντάνια. Είναι δυνατές, δε φοβούνται και σε κοιτούν κατάματα. Παρόλο που δεν έχουν βρει τα σώματα των συγγενών

τους, έχουν βρει ένα σκοπό για να ζουν, να παλεύουν και να γελοιοποιούν τους εκπρόσωπους της δικαστικής, κυβερνητικής και εκκλησιαστικής εξουσίας.

Το ντοκιμαντέρ έχει μια φίνα ποιητικότητα. Είναι συνειδητή ή προκύπτει φυσικά;

Η ποίηση είναι ένα μεγάλο μυστήριο. Δεν υπάρχουν συνταγές που καθορίζουν πότε κάνεις καλή ή κακή ποίηση. Όπως δεν μπορείς να ξέρεις με σιγουριά πού κρύβεται το αληθινό χιούμορ με τον ίδιο τρόπο που δεν μπορείς να κάνεις προγνώσεις για τη γαστρονομία. Όταν κάνεις μια ταινία, γράφεις ένα μυθιστόρημα ή ένα θεατρικό έργο, δεν ξέρει κανείς πραγματικά τίποτα για την ποίηση καθαυτή. Η ποίηση είτε τρυπώνει κατά την κινηματογράφηση είτε εισέρχεται στο δωμάτιο του μοντάζ χωρίς να καταλαβαίνουμε τι έχει συμβεί.

Γεμάτη περιεχόμενο!

www.kathimerini.gr

LEON & PARTNERS

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ποια ταινία θα δω απόψε;

Ποια εκδήλωση θα συναρπάσει τα πιτσιρίκια;

Ποια θεατρική παράσταση να μη χάσω;

Ποιο βιβλίο να επιλέξω;

Περισσότερες από 10.000 ταινίες home cinema, περισσότεροι από 2.000 τίτλοι βιβλίων και παρουσιάσεις. Πολλές και πάντα ενημερωμένες προτάσεις, τόσο για την Αθήνα όσο και για τη Θεσσαλονίκη σε: κινηματογράφο, θέατρο, χορό, συναυλίες, καλλιτεχνικές εκθέσεις, εκδηλώσεις σε μουσεία και γκαλερί για μεγάλους και παιδιά. Όλες οι προγραμματισμένες παραστάσεις του Μεγάρου Μουσικής αλλά και το πρόγραμμα της τηλεόρασης online καθιστούν το **in.gr** την **πρώτη απάντηση για τις επιλογές σας στην ψυχαγωγία** (<http://entertainment.in.gr/>)

in.gr ψυχαγωγία

■ στο σινεμά ■ στο θέατρο ■ στο homecinema ■ στη μουσική ■ στο βιβλίο ■ στην τηλεόραση ■ στο χορό ■ στην τέχνη ■ στο παιδί

ΤΙΜΗΘΗΚΕ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

DOC MARKET BLUES

της Αγγελικής Βέργου

Mετά από 6 γεμάτες ημέρες, η Αγορά Ντοκιμαντέρ ολοκληρώνεται με τις καλύτερες εντυπώσεις. Ο πιο δημοφιλής χώρος του φεστιβάλ, μετά τις κινηματογραφικές αίθουσες, έδωσε την ευκαιρία σε έλληνες και ξένους ντοκιμαντερίστες, δημοσιογράφους και αγοραστές να γνωριστούν και να συζητήσουν. Ταινίες ανταλλάξανε χέρια, ειδικοί μοιραστήκαν τα μυστικά τους στα Market Talks και τα ραντεβού κανονίζονταν το ένα μετά το άλλο.

Το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ντοκιμαντέρ, που βραβεύει κάθε χρόνο την εξέχουσα συνεισφορά στον κόσμο του ντοκιμαντέρ ενός ατόμου ή οργανισμού, φέτος απένειμε το βραβείο του στο Dox Vox, το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ της Συρίας. Οι Ντιάνα Ελ Τζείρουντι και Όργουα Νιράμπια, ιδρυτές του φεστιβάλ το 2008, αποφάσισαν φέτος να ακυρώσουν τη διοργάνωση λόγω της πολιτι-

SCREEN BOOTHS
Επαγγελματίες του οπτικοακουστικού παρακολουθούν ταινίες.

κής αναταραχής στην χώρα τους και των εγκλημάτων καταστολής του καθεστώτος Άσαντ. Την ημέρα που κανονικά θα έληγε το φεστιβάλ τους, 15 Μαρτίου, που κατά σύμπτωση είναι και η επέτειος της Συριακής Επανάστασης, στο Dox Vox Global Day προβλήθηκαν ντοκιμαντέρ της Συρίας από το 1970 μέχρι σήμερα με την συνεργασία και υποστήριξη πολλών ομόλογων θεσμών, συμπεριλαμβανομένου και του

Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Κατά τα άλλα, η πιλοτική χρονιά του Docs in Progress στέφθηκε με επιτυχία, καθώς 20 επαγγελματίες παρακολούθησαν τα ντοκιμαντέρ σε εξέλιξη από τα Βαλκάνια, την Μεσόγειο και την Κεντρική Ευρώπη και συναντήθηκαν με τους συντελεστές τους. Αναμένει να δούμε πόσες ταινίες βρήκαν τον δρόμο τους προς τα τηλεοπτικά δίκτυα και τις αίθουσες στο προσεχές μέλλον.

TOP 5

Οι 5 δημοφιλέστερες ταινίες στην ψηφιακή ταινιοθήκη μέχρι το βράδυ της Παρασκευής

- Ολιγαρχία του Στέλιου Κούλογλου, Ελλάδα
- Μισή Επανάσταση των Ομάρ Σαργκαουϊ και Καρίμ Ελ Χακίμ, Δανία
- Krisis των Νίκου Κατσαούνη και Νίνας-Μαρίας Πασχαλίδου, Ελλάδα
- Αγανακτισμένοι του Τόνι Γκατλίφ, Γαλλία
- 155 Sold του Γιώργου Παντελεάκη, Ελλάδα

ΕΛΛΗΝΙΚΟ TOP 5

Τα 5 δημοφιλέστερα ελληνικά ντοκιμαντέρ μέχρι το βράδυ της Παρασκευής

- Ολιγαρχία του Στέλιου Κούλογλου
- Krisis των Νίκου Κατσαούνη και Νίνας-Μαρίας Πασχαλίδου
- 155 Sold του Γιώργου Παντελεάκη
- Toxic Crisis του Όμηρου Ευαγγελινού
- Ο Τυφλός Ψαράς των Θέκλας Μαλάμου και Στρατή Βογιατζή

εξώστης | ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΚΕΨΗΣ
ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη
στη Θεσσαλονίκη
σε 25.000
αντίτυπα

www.exostispress.gr
e-mail: info@exostispress.gr
facebook: exostisfreepress
twitter: @exostis_press
Διαφημασίστε εδω: 2310 566 577

φιλμ νουάρ

Εβδομαδιαίο έντυπο για τον πολιτισμό και τη Θεσσαλονίκη

ΚΡΙΤΙΚΟΙ & ΛΑΚΩΝΙΚΟΙ

Η Διεθνής Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου (FIPRESCI) δεν απεμπολεί τον παρεμβατικό ρόλο της, γι' αυτό και τα μέλη της επιμένουν να συζητούν και να βραβεύουν ταινίες πρώτης προβολής – δίνουν δύο βραβεία, ένα για την καλύτερη ξένη και ένα για την καλύτερη ελληνική παραγωγή. Συναντήσαμε τους εκπροσώπους της FIPRESCI και ζητήσαμε τη γνώμη τους για το Φεστιβάλ και τις ταινίες. Απάντησαν σύντομα. Σαν να έγραφαν σε λεύκωμα...

ΦΩΝΕΣ

Boyd van Hoesj
(Λουξεμβούργο)

Τα Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ είναι υπέροχα, γιατί εκεί ανακαλύπτεις ταινίες που χάνονται στο πρόγραμμα των υπόλοιπων φεστιβάλ, εκτός κι αν τις υπογράφουν μεγάλα ονόματα. Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης ανακαλύπτει άγνωστους κόσμους, προβλήματα, φωνές και ζητήματα.

ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ

Guilhem Caillard
(Καναδάς)

Εκτός από το πρόγραμμα και τις δυνατές ταινίες που βλέπουμε να πραγματεύονται το θέμα της ελληνικής κρίσης, δεν ένιωσα το δυσάρεστο οικονομικό κλίμα. Ωστόσο, όπως όλοι ξέρουμε, το μέλλον του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης απειλείται.

ΣΠΑ

Necati Sönmez
(Τουρκία)

Είμαι τακτικός επισκέπτης του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Και θα το περιέγραφα σαν «σπα - θεραπείας με κρύο νερό».

ΕΧΑΣΕ

Minou Moshiri
(Ιράν)

Δεν μπορώ να συγχωρήσω τον εαυτό μου που απείχε τα προηγούμενα 13 χρόνια. Εγώ έχασα!

ΚΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Στράτος Κερσανίδης
(Ελλάδα)

Το ντοκιμαντέρ διερευνά, αποκαλύπτει, ενημερώνει για όσα επιμελώς αποκρύπτονται. Είναι ένα εργαλείο προσέγγισης της «άλλης πλευράς», γι' αυτό είναι χρήσιμο και γι' αυτό εκτιμήθηκε από τον κόσμο.

ο ισχυρότερος παίκτης...

...η Γαμουσχή

ΜΗ ΘΑΣ ΞΕΞΕΛΑΙ ΕΣ ΚΟΥΜΙΝΟ...

ΠΡΟΣΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

...ΖΕΜΑΤΟ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥΣ

ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΓΕΣ ΜΑΣ

ΕΤΣΙ ΞΕΜΙΝΑΕΙ Η ΕΡΩΣΜΙΚΑ

...η καθημερινή ενημέρωση

100
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
1911-2011

www.makthes.gr | www.facebook.com/makthes | www.twitter.com/makthes | www.sportouvorra.gr

ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΗΜΕΡΟΥ

LIA 17/3 12:30

#1 ●

LIA 17/3 15:00

#2 ●

LIA 17/3 15:00

#3 ●

TOR 17/3 13:30

#4 ●

LIA 17/3 17:30

#5 ●

LIA 17/3 17:30

#6 ●

LIA 17/3 20:00

#7 ●

LIA 17/3 20:00

#8 ●

LIA 17/3 20:00

#9 ●

LIA 18/3 12:30

#10 ●

#1 ●
Εγώ είμαι ένας άλλος, από τη θεραπεία (18 Άνω) στην κοινωνική ένταξη 68'
Γιώργος Χρ. Ζέρβας
Ελλάδα 2012

Περιπτώσεις ανθρώπων που ολοκλήρωσαν το πρόγραμμα του 18 Άνω και είναι κάποια χρόνια καθαροί.

Στιγμιότυπα της ζωής τους και εξομολογήσεις για τις προσπάθειές τους να βρουν δουλειά, να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που τους κληροδότησε το παρελθόν στις ουσίες, να φτιάξουν διαφορετικές σχέσεις με τους γύρω τους.

#2 ●
Docville: Κωνσταντινούπολεως 280, Θεσσαλονίκη 46'
Γιάννης Μισουρίδης
Ελλάδα 2011

Η ζωή των ανθρώπων που δουλεύουν στο Ζυγό, ένα ιστορικό «σκυλάδικο» της Θεσσαλονίκης, το μωσαϊκό μιας μικροκοινωνίας στο περιθώριο της «καθώς πρέπει» κοινωνίας που

αντιμετωπίζει την οικονομική κρίση με το δικό της τρόπο, δουλεύοντας σκληρά τη νύχτα. Ένα επεισόδιο της σειράς ντοκιμαντέρ *Docville*, που καταγράφει, χωρίς σχόλιο, τη ζωή στις ελληνικές πόλεις σήμερα, σε καιρούς δύσκολους.

#3 ●
Docville: Πλατεία Συντάγματος, Αθήνα 47'
Κατερίνα Πατρώνη
Ελλάδα 2011

Σύνταγμα. 2011. Καλοκαίρι. Κάθε μέρα η πλατεία είναι γεμάτη με κόσμο. Κάθε μία, κάθε ένας, έχει φτάσει εκεί για τους δικούς του λόγους. Στο περιθώριο αυτών των συναθροίσεων, η κάμερα ακολουθεί έναν μοναχό, έναν ξένο χορτοφάγο ειρηνιστή, καθώς και άλλους μοναχικούς ανθρώπους που συνιστούν αυτό το ετερόκλητο πλήθος. Ένα επεισόδιο της σειράς ντοκιμαντέρ *Docville*, που καταγράφει, χωρίς σχόλιο, τη ζωή στις ελληνικές πόλεις σήμερα, σε καιρούς δύσκολους.

#4 ●
Ο πρώτος υπολογιστής του κόσμου: Η συναρπαστική ιστορία του μηχανισμού των Αντικυθήρων 75'
The World's First Computer
Mike Beckham
Ελλάδα-Μεγ. Βρετανία 2012

Μια ιστορική και επιστημονική έρευνα που περιγράφει την εκπληκτική ιστορία του πώς οι αρχαίοι Έλληνες έφτιαξαν έναν υπολογιστή πριν από 2.000 χρόνια. Η ταινία ακολουθεί μια διεθνή ερευνητική ομάδα, που τελικά κατάφερε να συνθέσει το παζλ του Μηχανισμού των Αντικυθήρων – μια πραγματική ιστορία, ένας κώδικας Da Vinci που στήθηκε στην αρχαία Ελλάδα.

#5 ●
To Be or Not to Be Bagyeli 55'
Νίκος Θωμόπουλος
Ελλάδα-Γαλλία 2011

Ένα παράθυρο στον κόσμο των Μπαγκελί, μιας φυλής Πυγμαίων που ζει στα τροπικά δάση του Καμερούν. Παρακολουθούμε την καθημερινότητα αυτής της

κοινότητας κυνηγών-τροφοσυλλεκτών που μοιάζει να αλλάζει σταδιακά με την έλευση της νεωτερικότητας.

#6 ●
The Outcasts 59'
Γιώργος Γεωργόπουλος
Ελλάδα-Γκάνα 2011

Χίλιες γυναίκες στη Γκάνα ζουν εξόριστες σε καταυλισμούς κατηγορούμενες για μαγεία. Θύματα κακοποίησης και κοινωνικού στιγματισμού, παλεύουν να επιβιώσουν μέσα στην απόλυτη φτώχεια. Μαζί τους, εκατοντάδες παιδιά που τα καταδιώκει η ίδια μοίρα. Τι τις οδήγησε εκεί και τι τις κρατά δέσμιες;

#7 ●
Μικροπόλεις – Εκάλη: Το τείχος 27'
Γιάννης Γαϊτανίδης
Ελλάδα 2011

Ένα επεισόδιο από τη σειρά ντοκιμαντέρ με θέμα την Αθήνα *Μικροπόλεις*, που αντιστοιχίζει κάθε περιοχή με μια λέξη-αρχιτεκτονική

έννοια που τη χαρακτηρίζει φυσιογνωμικά αλλά και κοινωνικά. Η λέξη για το επεισόδιο της Εκάλης είναι «τα τείχη». Τα εξωτερικά τείχη που περιφράσσουν τις μεγάλες επαύλεις της Εκάλης, προστατεύουν και απομονώνουν.

#8 ●
Μικροπόλεις – Παλαιό Φάληρο: Το παράθυρο 28'
Θωμάς Κιάος
Ελλάδα 2011

Ένα επεισόδιο από τη σειρά ντοκιμαντέρ με θέμα την Αθήνα *Μικροπόλεις*, που αντιστοιχίζει κάθε περιοχή με μια λέξη-αρχιτεκτονική έννοια που τη χαρακτηρίζει φυσιογνωμικά αλλά και κοινωνικά. Η λέξη για το επεισόδιο του Παλαιού Φαλήρου είναι «το παράθυρο». Λόγια, δράσεις, ιστορίες των ανθρώπων της παραλίας, με επίκεντρο το ρόλο που παίζει η συνοικία για τους ίδιους και την υπόλοιπη Αθήνα: ένα ανοιχτό παράθυρο στη θάλασσα και στον ορίζοντα.

#9 ●
Μικροπόλεις – Ολυμπιακό Χωριό: Ο φράχτης 29'
Περσεφόνη Μήλιου
Ελλάδα 2011

Ένα επεισόδιο από τη σειρά ντοκιμαντέρ με θέμα την Αθήνα *Μικροπόλεις*, που αντιστοιχίζει κάθε περιοχή με μια λέξη-αρχιτεκτονική έννοια που τη χαρακτηρίζει φυσιογνωμικά αλλά και κοινωνικά. Η λέξη για το επεισόδιο του Ολυμπιακού Χωριού είναι «ο φράχτης». Πιτσιρικάδες που παρελαύνουν, χορεύουν breakdance, σπάνε λάμπες και κόβουν εξατμίσεις. Σ' ένα προκάτ περιβάλλον με αισθητική μακέτας, οι νεαροί πρωταγωνιστές δείχνουν να μη βολεύονται.

#10 ●
ΜΕΤΑΞΑ ακούγοντας το χρόνο 87'
Σταύρος Ψυλλάκης
Ελλάδα 2012

Με αφετηρία γιατρούς και προσωπικό του αντικαρκινικού νοσοκομείου Μεταξά που πάσχουν οι ίδιοι από καρκίνο,

TOR 18/3 13:30

#11 ●

TOR 18/3 13:30

#12 ●

ZAN 18/3 15:00

#13 ●

ZAN 18/3 15:00

#14 ●

LIA 18/3 15:00

#15 ●

LIA 18/3 15:00

#16 ●

ZAN 18/3 17:30

#17 ●

LIA 18/3 17:30

#18 ●

LIA 18/3 17:30

#19 ●

LIA 18/3 20:00

#20 ●

LIA 18/3 20:00

#21 ●

παρακολουθούμε αυτήν τη ξεχωριστή ομάδα ασθενών καθώς συνεχίζουν να εργάζονται στο νοσοκομείο.

#11 ●
Το αρχαίον όστρακον 22'
Νίκος Αλευράς, Ελλάδα 2010

Πώς και γιατί οι αρχαίες ελληνικές λέξεις, τα αρχαία ελληνικά νοήματα και η αρχαία ελληνική φιλοσοφία καθορίζουν ακόμα και σήμερα, μετά από 2.500 χρόνια τη ζωή μας; Είναι αλήθεια το «Τα πάντα ρει» του Ηράκλειτου; Ερωτήματα που θέτει και απαντά η ταινία.

#12 ●
Επιζώντες 33'
Μαρία Γιαννούλη, Ελλάδα 2011

Η ιστορία του Απόστολου Μαυροθαλασσίτη, πρωταθλητή Ελλάδας στο αλεξίπτωτο πλαγιάς για τέσσερις φορές, που το 2009 είχε ένα ατύχημα στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα παραπέντε στο Μεξικό. Το αλεξίπτωτό του σκίζεται και ο ίδιος πέφτει από ύψος 3.000

μέτρων στη γη, και επιζεί ενάντια σε όλες τις πιθανότητες.

#13 ●
Κατινούλα 47'
Μύρνα Τσάπα, Ελλάδα 2012

Κάιρο 2010: η καθημερινή ζωή της Κατινούλας, που γέρασε αλλά ακόμα υπηρετεί μια συνομήλική της Ελληνίδα της Αιγύπτου. Κάνει τις δουλειές του σπιτιού, παζαρεύει με τους Αιγύπτιους στο παζάρι, τιμά την κάθε μέρα, κι ως έγιναν όλοι οι αγαπημένοι της γελαστές φωτογραφίες.

#14 ●
Σαγιόμι 56'
Νίκος Νταγιαντάς, Ελλάδα 2011

Η ιστορία της Σαγιόμι, που μεγάλωσε σ' ένα απομακρυσμένο χωριό της Ιαπωνίας, χωρίς να γνωρίζει τους γονείς της, έφυγε στα 22 της για την Κρήτη, ακολουθώντας έναν άντρα, και επιστρέφει

στη χώρα των παιδικών της χρόνων με αφορμή το θάνατο της μητέρας της. Η ταινία καταγράφει αυτό της το ταξίδι.

#15 ●
Αμπελόκηποι 33'
Ομάδα Ντοκιμαντέρ Δήμου Αθηναίων 2011
Ελλάδα 2011

Η ιστορία, το παρόν και το μέλλον της γειτονιάς των Αμπελοκήπων, από τη γέννηση, στη ζωή και την επιβίωση, μέχρι το γήρας: από το μαιευτήριο «Ελενα» μέχρι το Γηροκομείο, οι άνθρωποι, τα προσφυγικά, το γήπεδο του Παναθηναϊκού, τα Κουντουριώτικα, οι φυλακές Αβέρωφ, οι κινηματογράφοι.

#16 ●
Encardia, η πέτρα που χορεύει 80'
Άγγελος Κοβότσος, Ελλάδα 2012

Η ταινία παρακολουθεί το ελληνικό μουσικό

συγκρότημα Encardia που εμπνέεται, δημιουργεί και παρουσιάζει μουσικές και τραγούδια μέσα από την πλούσια παράδοση των ελληνόφωνων της Κάτω Ιταλίας. Ταξιδεύουν στη Νότια Ιταλία, ερευνώντας και αναδεικνύοντας βασικά στοιχεία του λαϊκού πολιτισμού που αναπτύχθηκε εκεί.

#17 ●
Μεσόγειος: Σικελία 47'
Πάνος Καρκανεβάτος, Ελλάδα 2012

Το κέντρο του κόσμου, όπως λένε ορισμένοι Σικελιοί. Το κέντρο της Μεσογείου, σύμφωνα με τους χάρτες και την ιστορία. Οι ήχοι, οι φωνές, οι μουσικές. Τα πρόσωπα. Τα ίχνη μιας πραγματικότητας, με δικούς της κανόνες, στους δρόμους, στα λιμάνια του Παλέρμο, της Κατάνια, των Συρακουσών.

#18 ●
Σκαλωσιά 6'
Ευριπίδης Λασκαρίδης, Ελλάδα 2012

Η διαδικασία ολοκλήρωσης της τελευταίας τοιχογραφίας του Αλέξανδρου Βασμουλάκη στην πλατεία Ηρώων στο Ψυρρή. Μια μη συμβατική παρακολούθηση του καλλιτέχνη, μια καταγραφή, σ' αυτό το ιδιαίτερο ατελιέ – ανοιχτό στη θέα και την κρίση των περαστικών – της αγωνίας του καλλιτέχνη για το ξεστήσιμο της σκαλωσιάς.

#19 ●
Directing Hell 79'
Χρήστος Χουλιάρης, Ελλάδα 2012

Μια προσπάθεια αποκρυπτογράφησης της μοναδικής και σπάνιας προσωπικότητας του πολυβραβευμένου Έλληνα σκηνοθέτη και συγγραφέα Νίκου Νικολαΐδη, του σύμπαντος και των συμβόλων του, μέσα από συνεντεύξεις με φίλους και συνεργάτες και αρχαιακό υλικό από τα γυρίσματα των ταινιών του.

#20 ●
Μέγαρο Εξαρχόπουλου 3'
Χρήστος Καλλίτσης, Ελλάδα 2012

Μια σύντομη περιήγηση στο Μέγαρο Εξαρχόπουλου, μνημείο αρχιτεκτονικής του πρώιμου 20ού αιώνα στη Θεσσαλονίκη, που τονίζει την ανάγκη προστασίας της σύγχρονης ιστορικής μας μνήμης, ως «υποχρέωση του κράτους και δικαίωμα του καθενός» (Σύνταγμα της Ελλάδας, άρθρο 24).

#21 ●
Απαλλοτρίωση 115'
Μάνος Παπαδάκης, Ελλάδα 2012

Ένα ντοκιμαντέρ με τον συμβολικό τίτλο *Απαλλοτρίωση*, που ερευνά τις συνθήκες κατά τις οποίες δημιουργήθηκε, εγκαταστάθηκε και λειτουργεί η πιο «βρώμικη» βιομηχανία της Ευρώπης.

CAS 17/3 13:30

#1 ●

CAS 17/3 15:00

#2 ●

TOR 17/3 15:30

#3 ●

ZAN 17/3 16:00

#4 ●

CAS 17/3 17:30

#5 ●

ZAN 17/3 18:00

#6 ●

TOR 17/3 18:00

#7 ●●

ZAN 17/3 20:00

#8 ●

CAS 17/3 20:00

#9 ●

TOR 17/3 20:30

#10 ●

ZAN 17/3 22:30

#11 ●

LIA 17/3 22:30

#12 ●

#1 ●
Τι συνέβη στο νησί Παμ
What Happened on Pam Island 63'
Eliza Kubarska
Πολωνία 2010

Μια απίστευτη ιστορία αγάπης με πρωταγωνιστές τους πολωνούς αλπινιστές Ελίζα Κουμπάρσκα και Ντάβιντ Καζλικόφσκι, που διαπλέουν τα φιορδ της νότιας Γροιλανδίας για να ανέβουν τον ψηλότερο παραθαλάσσιο γκρεμό του κόσμου.

#2 ●
Η ιστορία των Λάβινγκ
The Loving Story 77'
Nancy Buirski, ΗΠΑ 2011

Μια φυλετικά φορτισμένη ποινική δίκη και μια σπαραξικάρδια ιστορία αγάπης σμίγουν σ' αυτό το ντοκιμαντέρ για τη Μίλτρεντ και τον Ρίτσαρντ Λάβινγκ, μια μαύρη κι έναν λευκό που παντρεύτηκαν παρά την απαγόρευση των μικτών γάμων στη Βιρτζίνια του '50.

#3 ●
Γυναίκες με αγελάδες
Women with Cows 93'
Peter Gerdehag
Σουηδία 2011

Σε ένα μικρό χωριό της Σουηδίας, δύο ηλικιωμένες αδερφές με διαμετρικά αντίθετες απόψεις για τις αγελάδες, έρχονται πιο κοντά όταν οι αρχές απειλούν τη, μισοερεπιωμένη πια, οικογενειακή φάρμα.

#4 ●
Ιταλία, αγάπα την ή παράτα την
Italy: Love It or Leave It 75'
Gustav Hofer, Luca Ragazzi
Ιταλία-Γερμανία 2011

Δuo φίλοι μπαίνουν στο παλιό τους Φιάτ Τσικουετσέντο και ξεκινούν ένα συναισθηματικό ταξίδι στη χώρα τους για να απαντήσουν στο ερώτημα που τους βασανίζει: θα παραμείνουν στην Ιταλία, ή θα φύγουν, όπως έκαναν ήδη τόσο φίλοι τους;

#5 ●
Ο νεαρός μπάτλερ
The Young Butler 70'
Marcela Said, Jean de Certeau
Χιλή 2011

Το ψυχολογικό πορτρέτο του «ελ μοσίτο», πράκτορα του κατασταλτικού μηχανισμού του καθεστώτος Πινοσέτ, του νεαρού μπάτλερ που έφερνε τους καφέδες στα διαλείμματα των βασανιστηρίων, τάιζε τους κρατούμενους και ξεφορτωνόταν τα πτώματά τους.

#6 ●
Για την αγάπη του λαού
I Love You All 89'
Eyal Sivan, Audrey Maurion
Γαλλία-Γερμανία 2004

Η μαρτυρία ενός διοικητή του Υπουργείου Κρατικής Ασφαλείας στην Ανατολική Γερμανία, σε εναλλαγή με μοναδικό οπτικό υλικό από τα υπόγεια του κτιρίου Γκάουκ – που στέγαζε την υπηρεσία που ασχολήθηκε με το κλείσιμο της Στάζι–, αλλά και με εικόνες από δημόσια και ιδιωτικά αρχεία.

#7 ●●
Ο βασιλιάς
The King 75'
Dejan Acimović, Κροατία 2011

Ένα ντοκιμαντέρ για έναν από τους μεγαλύτερους αθλητές του κόσμου, τον παραολυμπιονίκη της σφαίρας, Ντάρκο Κράλι, που σημαίνει βασιλιάς, ο μοναδικός άνθρωπος στην ιστορία του αθλητισμού που έσπασε πέντε φορές στη σειρά το παγκόσμιο ρεκόρ στην κατηγορία του, στο ίδιο παγκόσμιο πρωτάθλημα.

#8 ●
Τώρα είμαι γυναίκα
I Am a Woman Now 86'
Michiel van Erp
Ολλανδία 2011

Τα πορτρέτα πέντε ηλικιωμένων τρανσέξουαλ που χειρουργήθηκαν από τον ίδιο «θαυματουργό» γιατρό, μια ταινία για το κυνήγι ενός σχεδόν άπιαστου ονείρου, για το κενό ανάμεσα στην υλοποίησή του και τη σκληρή πραγματικότητα που πολλές φορές ακολουθεί.

#9 ●
Ο Μπενγκάλι ντετέκτιβ
The Bengali Detective 91'
Philip Cox, Μεγ. Βρετανία
ΗΠΑ-Ινδία 2011

Η ταινία ακολουθεί τον ατρόμητο ντετέκτιβ Ρατζές Τζι και την ετερόκλητη ομάδα του στις έρευνες και τις επιδρομές τους στα μήκη και τα πλάτη της Ινδίας, που στον ελεύθερο χρόνο τους, όταν δεν καταπολεμούν την εγκληματικότητα στην Καλκούτα, προετοιμάζονται για τη συμμετοχή τους σε έναν εθνικό διαγωνισμό ταλέντων και ξεκινούν μαθήματα χορού!

#10 ●
Αυτό δεν είναι μια ταινία
This Is Not a Film 75'
Jafar Panahi, Mojtaba Mirtahmasb, Ιράν 2011

Ο Ιρανός σκηνοθέτης Τζαφάρ Παναχί εξομολογείται στην κάμερα του φίλου και συνεργάτη του, Μοτζτάμπα Μιρταχμάς, τις σκέψεις και τους στόχους του, έπειτα από την ποινή που του επέβαλε το ιρανικό καθεστώς για αποχή από τη σκηνοθεσία ταινιών, την έξοδο από τη χώρα και την επαφή με τον Τύπο για 20 χρόνια.

#11 ●
Δεν είμαι ροκ σταρ
I Am Not a Rock Star 85'
Bobbi Jo Hart, Καναδάς 2012

Η ιστορία ενηλικίωσης της 20άχρονης Μαρίκας Μπουρνάκη, ενός κοριτσιού της διπλανής πόρτας που είναι αποφασισμένη να γίνει πιανίστρια διεθνούς φήμης, που αποκαλύπτει τη σκληρή πραγματικότητα του τι σημαίνει να επιβιώνει κανείς στον αδυσώπητο κόσμο της κλασικής μουσικής.

#12 ●
Λευκός ελέφαντας
White Elephant 34'
Kristof Bilsen
Μεγ.Βρετανία-Βέλγιο 2011

Ένα ντοκιμαντέρ για το κεντρικό ταχυδρομείο και τους υπαλλήλους του στην Κινσάσα της Δημοκρατίας του Κονγκό, ένα μεγαλειώδες απομεινάρι του αποικιακού παρελθόντος που έχει παγιώσει τους υπαλλήλους του σε μια μηχανή του χρόνου, κολλημένη στο παρελθόν, από την οποία σχεδιάζουν να αποδράσουν.

LIA 17/3 22:30

#13 ●

CAS 17/3 22:30

#14 ●●

TOR 17/3 23:00

#15 ●

CAS 18/3 15:00

#16 ●

TOR 18/3 15:30

#17 ●

OLY 18/3 15:45

#18 ●

MAR 18/3 15:45

#19 ●

CAS 18/3 17:30

#20 ●

MAR 18/3 18:00

#21 ●

MAR 18/3 18:00

#22 ●

TOR 18/3 18:00

#23 ●

TOR 18/3 18:00

#24 ●

#13 ●
Ονειρεύομαι τη Νικαράγουα
Dreaming Nicaragua 60'
Marcelo Bukin, Νικαράγουα
ΗΠΑ-Ισπανία 2010

Το ευαίσθητο πορτρέτο τεσσάρων παιδιών που ζουν σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας στη Νικαράγουα, αλλά βρίσκουν προσωρινά ένα καταφύγιο για να εκφράσουν τις πιο μύχιες σκέψεις τους, χάρη στη δουλειά ενός πλανόδιου δάσκαλου καλλιτεχνικών.

#14 ●●
Το φιλί του Πούτιν
Putin's Kiss 84'
Lise Birk Pedersen, Δανία 2011

Μια σπάνια, εκ των έσω ματιά στον πυρήνα της ρωσικής δημοκρατίας του νέου, «πουτινικού» τύπου. Παρακολουθούμε σκηνές από τη ζωή μιας 19άχρονης εκπροσώπου της πολιτικής νεολαίας Νάσι, που υποστηρίζει το υπάρχον πολιτικό σύστημα, αλλά αρχίζει να αμφισβητεί για πρώτη φορά το ρόλο της όταν πλησιάζουν οι εκλογές.

#15 ●
Σε τέτοιους καιρούς
Times Like Deese 86'

Maarten Schmidt, Thomas Doebele, Ολλανδία 2011

Στο Δέλτα του Μισισσιπή, στον αμερικανικό Νότο, εκεί όπου γεννήθηκε το μπλουζ, μουσικοί μιλούν για τη δουλειά, το Θεό, τον πόλεμο, την αγάπη, γεφυρώνοντας την ιστορία του είδους και της χώρας, με τους διαδόχους τους, τους ράπερ και τους μουσικούς της χιπ χοπ.

#16 ●
Ο σπεσιαλίστας, το πορτρέτο ενός σύγχρονου εγκληματία
The Specialist, Portrait of a Modern Criminal 128'
Eyal Sivan, Γαλλία 1999

Αντλώντας υλικό από σπάνιες λήψεις διάρκειας 350 ωρών από τη δίκη του Ναζί αξιωματούχου Άντολφ Άιχμαν, το 1961 στην Ιερουσαλήμ, και βασιζόμενος στο βιβλίο της Χάνα Άρεντ *Ο Άιχμαν στην Ιερουσαλήμ- Μια έκθεση για την κοινοτοπία του κακού*, ο ισραηλινός σκηνοθέτης Εγιάλ Σιβάν κάνει μια ταινία με θέμα την υπακοή και την υπευθυνότητα.

#17 ●
Μας έκαναν τράμπ-α
You've Been Trumped 95'

Anthony Baxter
Μεγ. Βρετανία 2011

Μια ομάδα Σκωτσέζων ιδιοκτητών σπιτιών έρχεται σε σύγκρουση με τον εκατομμυριούχο Ντόναλντ Τραμπ, που απειλεί να καταστρέψει τη φυσική κληρονομιά της περιοχής χτίζοντας ένα πολυτελές γήπεδο γκολφ. Ακολουθούμε τους ντόπιους καθώς προσπαθούν να διαφυλάξουν το τελευταίο τους προπύργιο, παρά την παρενόχληση των ομάδων ασφαλείας, και τις διαρκείς νομικές απειλές.

#18 ●
Αγανακτισμένοι
Indignados 88'
Tony Gatlif, Γαλλία 2011

Μια μυθοπλαστική αφήγηση, σε πραγματικό χρόνο, για την έντονη πραγματικότητα της Ευρώπης που εξεγείρεται, βασιζόμενη στο βιβλίο του Στεφάν Εσέλ *Αγανακτήστε!*, τοποθετημένη στην καρδιά του κινήματος των Αγανακτισμένων, μέσα από τα μάτια και την εμπειρία μιας νέας, παράνομης μετανάστριας από την Αφρική.

#19 ●
Κοινό κράτος, δυνητική συζήτηση (1)
Common State - Potential Conversation (1) 123'
Eyal Sivan, Γαλλία 2012

Το αδιέξοδο για την ανακωχή ανάμεσα στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη έχει γεννήσει τα τελευταία χρόνια μια αναζήτηση άλλου τύπου στα δύο στρατόπεδα. Αντί της διαμάχης για τη λύση της διάσπασης σε δύο κράτη, διερευνάται η πιθανότητα της συγκρότησης ενός κοινού κράτους.

#20 ●
Ο πρόεδρος του νησιού
The Island President 101'
John Shenk, ΗΠΑ 2011

Η ιστορία του προέδρου των Μαλδίβων, Μοχάμεντ Νασίντ, κατά την πρώτη χρονιά της θητείας του και της επίσκεψής του στην Κοπεγχάγη για τη διάσκεψη για την κλιματική αλλαγή, όπου παλεύει για την επιβίωση της χώρας του, που έχει χαμηλότατο υψόμετρο – μια άνοδος της στάθμης της θάλασσας κατά τρία πόδια είναι ικανή να βυθίσει τα 1.200 νησιά των Μαλδίβων.

#21 ●
Ελαιόλαδο, λίγο νερό, μια ξεφλουδισμένη ντομάτα
Olive Oil, a Little Water, a Peeled Tomato... 27'
Αγγελος Αμπάζογλου
Ελλάδα-Γαλλία 1997

Μία μέρα σ' ένα ελληνικό νησί, όπου η Αιγύπτια Αλέια, η Ισπανίδα Μπεγκόνια, οι Ελληνίδες Μαρία, Βάλλυ και Τούλα, και οι Τυνησίες Σουάντ και Σάμια έχουν προσκληθεί να μαγειρέψουν η κάθε μια τις σπεσιαλιτέ της πατρίδας της.

#22 ●
Έγκλημα στην Αρχαία Αγορά
Murder at the Agora 57'
Αγγελος Αμπάζογλου
Ελλάδα-Γαλλία 2006

Η ταινία μάς εισάγει, με το ιδιαίτερο ύφος του αστυνομικού μυθιστορήματος, στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, και μας αποκαλύπτει, μέσα από την λογοτεχνία του Πέτρου Μάρκαρη, μια κοινωνία σε πλήρη μεταβολή, όπου συνυπάρχουν η σκληρότητα κι η ανθρωπιά.

#23 ●
ORA 15'
Philippe Baylaucq
Καναδάς 2011

Μια εκθαμβωτική συνάντηση των καλλιτεχνικών κόσμων του χορογράφου Χοσέ Νάβας και του σκηνοθέτη Φιλίπ Μπεϊλόκ, μια χορευτική αλληγορία εμπνευσμένη από την εξελικτική θεωρία του Δαρβίνου και τους μύθους του Νάρκισσου και του Προμηθέα, η πρώτη ταινία που χρησιμοποιεί την τεχνολογία της τρισδιάστατης θερμικής απεικόνισης.

#24 ●
Ο χώρος πίσω σου 65'
The Space in Back of You
Richard Rutkowski, ΗΠΑ 2011

Μια ταινία που καλύπτει μια περίοδο 20 ετών της ζωής και της τέχνης της 70χρονης Σουζούσι Χαναγιάγκι, χορεύτριας και χορογράφου, που γεφύρωσε την παράδοση του παραδοσιακού ιαπωνικού με το σύγχρονο χορό. Συνεργάστηκε για περισσότερα από 20 χρόνια με το θρυλικό ιμπρεσάριο Ρόμπερτ Ουίλσον, που στη συνέχεια τη βρήκε σ' ένα γηροκομείο, να πάσχει από Αλτσχάιμερ.

ZAN 18/3 20:00

#25 ●

CAS 18/3 20:00

#26 ●

OLY 18/3 20:30

#27 ●

MAR 18/3 20:30

#28 ●

TOR 18/3 20:30

#29 ●

CAS 18/3 22:00

#30 ●

ZAN 18/3 22:30

#31 ●

LIA 18/3 22:30

#32 ●

OR 18/3 22:30

#33 ●

OLY 18/3 23:00

#34 ●

MAR 18/3 23:00

#35 ●

CAS 18/3 23:30

#36 ●

#25 ●
Ξηρασία
Drought 84'
Everardo Gonzalez
Μεξικό 2011

Οι κάτοικοι της κοινοτικής γης Λος Κουάτες ντε Αουστράλια στο βορειοανατολικό Μεξικό κάνουν κάθε χρόνο, την περίοδο της ξηρασίας, μαζική έξοδο προς αναζήτηση νερού. Οι «αυτοεξόριστοι» περιμένουν τις πρώτες σταγόνες νερού για να επιστρέψουν στο Λος Κουάτες – μια γη που, μολονότι ξερή και άγονη, τους ανήκει.

#26 ●
Πατρίδα ή θάνατος
Motherland or Death 99'
Vitaly Mansky
Ρωσία 2011

Ένα υπαρξιακό ντοκιμαντέρ, όπου σμίγουν ιστορίες και σχέσεις από διάφορες κοινωνικές ομάδες και επαγγελματικούς κλάδους της σύγχρονης Κούβας, θρύλοι και παραδόσεις, χρώματα και ηχοτοπία σε μια αβίαστη φιλοσοφική αφήγηση με φόντο πλάνα από την καθημερινότητα της Αβάνας.

#27 ●
Ζήτω οι αντίποδες!
!Vivan las antipodas! 104'
Victor Kossakovsky
Γερμανία-Ολλανδία-Αργεντινή-Χιλή 2011

Ένα ταξίδι σε τέσσερις διαφορετικές πόλεις που βρίσκονται σε διαμετρικά αντίθετες θέσεις στην επιφάνεια της γης, που μας χαρίζει εικόνες που ανατρέπουν την αντίληψη που έχουμε για τη Γη. Άνθρωποι που ζουν στην ερημιά συνδέονται με ανθρώπους που σκάβουν δίπλα σ' ένα ηφαιστείο, μεγαλειώδη τοπία που κόβουν την ανάσα αντιπαράτιθενται με το χάος μιας μεγαλούπολης.

#28 ●
Με παντοτινή αγάπη,
Κάρολιν – Μια ιστορία για τον Κέρουακ,
τον Κάσαντι κι εμένα
Love Always, Carolyn 70'
Maria Ramström, Malin Korkeasalo, Σουηδία 2011

Το τρυφερό, προσωπικό πορτρέτο της Κάρολιν

Κάσιντι, συζύγου του ειδώλου της μητη γενιάς, Νιλ Κάσαντι, και μούσα-ερωμένη του Τζακ Κέρουακ, που είδε την ιστορία της ζωής της και τη μνήμη των ανδρών που αγάπησε να λεηλατείται από σύγχρονους μυθοπλάστες.

#29 ●
Canicula 65'
Jose Alvarez, Μεξικό 2011

Σε μια μικρή πόλη της επαρχίας Βέρα Κρους, ο πληθός γίνεται ζωή και η σοφία δίνει φτερά...

#30 ●
Άλικος δρόμος
Scarlet Road 70'
Catherine Scott
Αυστραλία 2011

Η απίστευτη ιστορία της Ρέιτσελ Ουότον, μιας εργάτριας του σεξ από την Αυστραλία. Υπέρμαχος της ελεύθερης έκφρασης της σεξουαλικότητας και των δικαιωμάτων των εργατριών του σεξ, η Ρέιτσελ εξειδικεύεται σε μια ανέκαθεν παραγνωρισμένη πελατεία: τους ανθρώπους με αναπηρίες.

#31 ●
Πάρε δρόμο, γιαγιάκα
Hit the Road, Granny 64'
Duccio Chiarini, Ιταλία 2011

Μια ταινία για την περιπετειώδη ζωή της 88άχρονης Ντέλια, γιαγιάς του σκηνοθέτη, που είναι παντρεμένη μ' έναν άντρα είκοσι χρόνια νεότερό της και, από τότε που μετακόμισε από την Ιταλία στη Γαλλία σε ηλικία έξι μηνών, πέρασε τη ζωή της ταξιδεύοντας σ' όλο τον κόσμο.

#32 ●
Το δέντρο με τις φράουλες
The Strawberry Tree 71'
Simone Rapisarda Casanova
Καναδάς-Κούβα-Ιταλία 2011

Οι τελευταίες ημέρες στο απομακρυσμένο χωριό Χουάν Αντόνιο της Κούβας, λίγο πριν αυτό αφανιστεί από μια θεομηνία – ένας στοχασμός πάνω στο κινηματογραφικό είδος του ντοκιμαντέρ και στην ανθρωπότητα στο χείλος του χρόνου.

#33 ●
Ο Πολ Ουίλιαμς ζει ακόμα
Paul Williams Still Alive 84'
Stephen Kessler, ΗΠΑ 2011

Μια εξομολόγηση του σκηνοθέτη για την ισόβια εμμονή του με τον Πολ Ουίλιαμς, τραγουδιστή, ηθοποιό και τραγουδοποιό – πρώην σούπερ σταρ της δεκαετίας του '70-, και η εξιστόρηση του τι συνέβη όταν επιτέλους τον συνάντησε.

#34 ●
Η Σέλι Ράιτ «βγαίνει απ' τη ντουλάπα»
Wish Me Away 96'
Bobbie Birleffi, Beverly Kopf
ΗΠΑ 2011

Η διάσημη τραγουδίστρια της κάντρι, Σέλι Ράιτ, αποκάλυψε πως είναι λεσβία το 2010, στο αμερικανικό εθνικό τηλεοπτικό δίκτυο. Η κάμερα την ακολουθεί λίγες ημέρες πριν κάνει αυτό το μεγάλο βήμα και καλύπτει την εκτεταμένη καμπάνια δημοσίων σχέσεων που συνόδευσε αυτή την πράξη αυτοέκθεσης.

#35 ●
Η τιμή του σεξ
The Price of Sex 73'
Mimi Chakarova, ΗΠΑ 2011

Ένα ντοκιμαντέρ για τις νέες γυναίκες από την Ανατολική Ευρώπη που έχουν βυθιστεί στον υπόκοσμο του τράφικινγκ και της κακοποίησης. Με αφηγήτριες από τις ίδιες οι γυναίκες-θύματα και κρυφά γυρίσματα σε μέρη όπου σπάνια αποκτά κανείς πρόσβαση, η ταινία ξεσκεπάζει τον σκιώδη κόσμο της παράνομης διακίνησης και εμπορίας γυναικών.

#36 ●
Χαμένος παράδεισος 3:
Καθαρήριο 122'
Paradise Lost 3: Purgatory
Joe Berlinger, Bruce Sinofsky
ΗΠΑ 2011

Η συνέχεια της σειράς ντοκιμαντέρ των Τζο Μπέρλιντζερ και Μπρους Σινόφσκι για την υπόθεση των «Τριών του Ουέστ Μέμφις» – τις δολοφονίες τριών παιδιών από τρεις εφήβους στο Άρκανσο το 1993, και το χρονικό του 18άχρονου αγώνα για την απόδειξη της αθωότητας τους.

CINÉ FRIDA LIAPPA

CINÉ PAVLOS ZANNAS

CINÉ STAVROS TORNES

CINÉ JOHN CASSAVETES

CINÉ TONIA MARKETAKI

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙΣ

του Τηλέμαχου Αναγνώστου

ΦΡΙΝΤΑ ΛΙΑΠΠΑ

Στις πληρωμένες εκπομπές των δι-σκογραφικών εταιρειών που μετα-δίδονταν από το Δεύτερο Πρόγραμμα του ραδιοφώνου, τη δεκαετία του 1970, ένα τραγούδι του Τάκη Μουσαφίρη με τον Μητροπάνο έκλεβε καρδιές – το «Μια ζωή σε θυμάμαι να φεύγεις», που ήταν για μήνες το σουζέ της εταιρείας Πόλυκραμ. Σπαρακτικό λαϊκό, σε μια εποχή που το σκυλάδικο ήταν ακόμα περιθωριακό και ο νεοπλουτισμός αντικείμενο της λαϊκής σάτιρας, θα πίστευε κανείς ότι θα άγγιζε τις λαϊκές τάξεις αλλά επ' ουδενί τη διανόηση, που απέφυγε να «λερωθεί» από το ανακάτεμα με λαϊκά ιδιώματα.

Αλλά ένα κορίτσι με καταγωγή από τη Μεσσηνή, που στη διάρκεια της χούντας είχε συλληφθεί και καταδικαστεί σε φυλάκιση, μαζί με άλλα μέλη της οργάνωσης Ρήγας Φεραίος, ήξερε να αφουγκράζεται και τα περιφρονημένα ιδιώματα – ιδίως όταν το αίσθημα που ανέδυναν ήταν υψηλό. Δανείστηκε λοιπόν τον τίτλο από το τραγούδι που έλεγε ο Μητροπάνος και είπε έτσι μια δική της, μικρού μήκους ασπρόμαυρη ταινία. Το *Μια ζωή σε θυμάμαι να φεύγεις*, μια κατά βάσιν ερωτική ιστορία από μια γυναίκα που σε μεγάλο βαθμό τη ζωή της την είχε καθορίσει η πολιτική, ήταν, το 1977, η πρώτη κινηματογραφική επιτυχία της Φρίντας Λιάππα.

Γεννημένη το 1948, είχε σπουδάσει στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών – αλλά μετ' εμποδίων. Όταν, το 1968, συνελήφθη και φυλακίστηκε, το δικτατορικό καθεστώς της επέβαλε και την ποινή της διαγραφής της από το Πανεπιστήμιο, το οποίο τη δέχτηκε ξανά και της επέτρεψε να συνεχίσει για το πτυχίο μετά το 1974. Στο μεταξύ, είχε αποφυλακισθεί και παρακολούθησε το τμήμα κινηματογράφου στο London Film School.

Στα πλατό του σινεμά βρέθηκε ίσως για πρώτη φορά εργαζόμενη ως σκριπτ στο *Προξενιά της Άννας* του Παντελή Βούλγαρη, το 1972. Λίγο μετά γύρισε και την πρώτη δική της ταινία. Το σινεμά κατελάμβανε όλο και περισσότερο χώρο στη ζωή της και στα ενδιαφέροντά της, όπως συνέβαινε κατά κόρον εκείνη την εποχή, ιδιαίτερα στους κύκλους των πολιτικοποιημένων νέων. Μετά τη δικτατορία, συμμετείχε στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού *Σύγχρονος Κινηματογράφος*, στο οποίο συνέχισε να γράφει κριτικές ως το 1980.

Ήταν η χρυσή περίοδός της στον κινηματογράφο. Έχοντας γνωρίσει την αποδοχή από τον κινηματογραφικό χώρο, σκηνοθέτησε ακόμα μια μικρού μήκους ταινία, το *Απεταξάμην*, κι αμέσως μετά, χωρίς καθυστέρηση,

έβαλε μπροστά την προσπάθεια να κάνει την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της. *Οι δρόμοι της αγάπης είναι νυχτερινοί* είναι μια ταινία που ολοκληρώθηκε το 1981. Αυτή τη φορά, η έμπνευση του τίτλου (για μια ταινία με γυναικείο θέμα) δεν προέρχεται από έναν λαϊκό στίχο αλλά, αντίθετα, από ένα λόγιο χωρίον – από ένα ποίημα του Νίκου Εγγονόπουλου: «Ο δρόμος προς / την αγάπη / είναι νυχτερινός, // πηγαίνει ψηλά / και φτάνει / εκεί όπου / τα μπλε / του κοβαλτίου / κι ακόμη και το κίτρινο / – του καδμίου – / δεν είναι πια τα χρώματα / με τα οποία / βάφω / τις ζωγραφίες μου / αλλά λεπτές / μουσικές / άρπας, / κινύρας / και / σεισטרων/ φυγύς! [...]»

Η ταινία φορτώθηκε βραβεία στη Θεσσαλονίκη (ανάμεσά τους το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενης σκηνοθέτριας καθώς και εκείνο της Ένωσης των Κριτικών). Η Φρίντα Λιάππα είχε πλέον εισέλθει στο χώρο του κινηματογράφου. Σκηνοθέτησε ακόμα τις ταινίες *Το νερό της βροχής* (1983, τηλεταινία, βασισμένη στο ομότιτλο διήγημα του Μ. Καραγάτση), *Ήταν ένας ήσυχος θάνατος* (1986), *Τα χρόνια της μεγάλης ζέστης* (1991 – μια ταινία που την έφερε σε σύγκρουση με τον ειδικό σύμβουλο κινηματογραφίας του υπουργού Πολιτισμού, τότε, Απόστολο Δοξιάδη, ο οποίος είχε θεωρήσει ότι μια σκηνή,

Η ΦΡΙΝΤΑ ΛΙΑΠΠΑ
(1948-1994)

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ

Η ιστορία των προσωπικοτήτων με τα ονόματα των οποίων «βαφτίστηκαν» οι κινηματογραφικές αίθουσες όπου γίνονται οι προβολές του Φεστιβάλ.

στην οποία ένα παιδί έκλαιγε την ώρα που οι γονείς του έκαναν έρωτα, ισοδυναμούσε με παιδική κακοποίηση), καθώς και πολλά τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ. Έχει επίσης γράψει ποιήματα, διηγήματα και ένα μυθιστόρημα. Πέθανε νέα, στις 28 Νοεμβρίου 1994, σε ηλικία 46 ετών, από καρκίνο.

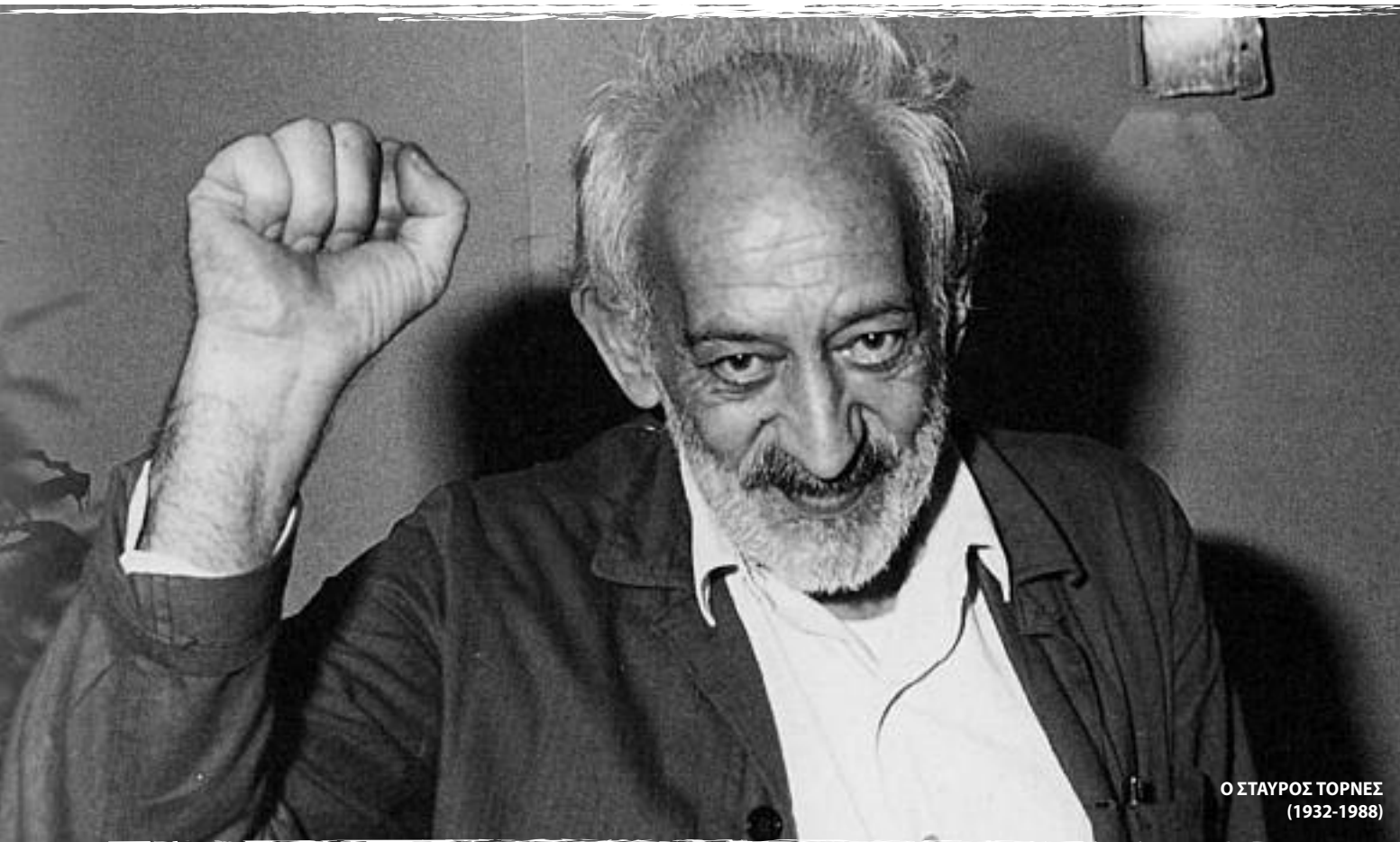
Η Φρίντα Λιάππα, σημείωνε ο Μπάμπης Κολώνιας, «ήρθε στον κινηματογράφο από τους δρόμους της ποίησης κι από τους δρόμους της πολιτικής. Αν σ' αυτά προσθέσουμε και την κινηματογραφοφιλία της, η οποία καλλιεργήθηκε και οργανώθηκε με τη θητεία της στην κινηματογραφική κριτική, έχουμε τους τρεις παράγοντες που καθόρισαν τη σκηνοθετική της πορεία [...]». Και ο ποιητής Γιώργος Μαρκόπουλος συμπλήρωνε:

«Η ευκολία με την οποία η Λιάππα περνά από την πραγματικότητα στην υπέρβαση, τον τρόπο ή την επιθυμία, η επιδεξιότητα με την οποία ανατρέπει τα όρια ανάμεσα στο υπαρκτικό ή το μαγικώς αιωρούμενο, και η βεβαιότητα που αποπνέει ότι τα πάντα στο έργο της είναι απολύτως βιωμένα, απόδειξη ότι αυτή δηλαδή έκανε (όσο λίγοι) τη ζωή σε τέτοιο βαθμό τέχνη ή την τέχνη ζωή, και έδωσε διαστάσεις ονείρου (έστω και εφιαλτικού) στα πεπραγμένα της, είναι σπουδαία».

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

του Σταύρου Καπλανίδη*

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ
(1932-1988)

Ο Σταύρος Τορνές ήταν κινηματογραφιστής. Πρωτοδούλεψε στον εμπορικό ελληνικό κινηματογράφο πριν από τη δικτατορία και έπαιξε, ως ηθοποιός, σε ορισμένες ταινίες αναφοράς – μεταξύ άλλων, στον *Ουρανό* του Τάκη Κανελλόπουλου και στο *Μπλόκο* του Άδωνι Κύρου. Δούλεψε με τον Ηλία Καζάν και τον Μιχάλη Κακογιάννη, συνεργάστηκε με τον Δήμο Θέο στο σενάριο της ταινίας του *Κιέριον* και, το 1967, μαζί με τον Κώστα Σφήκα, σκηνοθέτησε το 20άλεπτο ντοκιμαντέρ *Θηραϊκός όρθρος* – μια ταινία που, όπως σημειώνει τότε ο κριτικός Βασίλης Ραφαηλίδης, «περιγράφει, επιλέγει, υπογραμμίζει και καταγγέλλει».

Ύστερα, λίγο πριν επιβληθεί το καθεστώς των συνταγματαρχών, ο Τορνές έφυγε από την Ελλάδα, εγκαταστάθηκε στην Ιταλία. Τον πρώτο καιρό έπρεπε πρωτίστως να ζήσει – έκανε ό,τι χειρωνακτική δουλειά του προσφέρθηκε. Όταν έβρισκε χρόνο, σκάλιζε γλυπτά σε πέτρα – στο πρότυπο της *arte rovera*, της φτωχής τέχνης που κυριαρχούσε, ως αισθητικό ρεύμα του μοντερνισμού, τότε στην Ιταλία. Καταφερτζής και πεισματάρης, βρήκε διέξοδο και στο σινεμά. Έπαιξε ως ηθοποιός σε ταινίες του Ροσελίνι, του Φρανσέσκο Ρόζι, της Βαρντά, των Ταβιάνι, πέρασε ακόμα κι από ένα πλάνο της *Πόλης των γυναικών* του Φελίνι.

Την ίδια περίοδο είχε αρχίσει να κάνει τις δικές του ταινίες. Ταινίες κάτι παραπάνω από φτωχές. Θεόφτωχες. Ήταν όμως τόσο σύνθετες, τόσο πλούσιες, τόσο γεμάτες από νόημα και από αίσθημα που αποσπάται η προσοχή του θεατή της από τη γεμάτη «ανορθογραφίες» φόρμα. Το *Αντίο Ανατολή* επινοεί μια πρωτότυπη ντοκιμαντερίστικη φόρμα για να αφηγηθεί τη διαφορά στις κουλτούρες. Το *Κοάτι* (για τους χωρίς χαρτιά μετανάστες) είχε στοιχεία ντοκιμαντέρ ανάμεικτα με επινοημένες ιστορίες. Το *Εξωπραγματικό*, αντίθετα, απογειώνεται από την πραγματικότητα...

Φτωχός έφυγε, φτωχότερος γύρισε στην Ελλάδα ο Τορνές το 1982. Προσπαθώντας να επανενταχθεί στο ελληνικό κινηματογραφικό επάγγελμα, καταφέρνει να του ανατεθεί από την ΕΡΤ η παραγωγή ενός ημίωρου ντοκιμαντέρ για τα θεσσαλικά άλογα. Στο κρατικό κανάλι παρέδωσε τελικά την παραγγελία του, ένα (σχεδόν) ημίωρο ντοκιμαντέρ με τίτλο *Φανταστικό ρεπορτάζ για ένα θεσσαλικό άλογο*. Ωστόσο, με τα χρήματα για την τηλεοπτική παραγωγή, κατάφερε να κινηματογραφήσει το υλικό της πρώτης ταινίας του στην Ελλάδα, του *Μπαλαμού*. Παρά τη δυσκολία του κοινού να αποδεχθεί τη γραφή του, επιδοκιμάζεται από την εξαιρετικά παρεμβατική εκείνα τα χρόνια Πανελλήνια

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ

Η ιστορία των προσωπικοτήτων με τα ονόματα των οποίων «βαφτίστηκαν» οι κινηματογραφικές αίθουσες όπου γίνονται οι προβολές του Φεστιβάλ.

CINÉ STAVROS TORNES
CINÉ PAVLOS ZANNAS
CINÉ TONIA MARKETAKI
CINÉ JOHN CASSAVETES
CINÉ FRIDA LIAPPA

Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου.

Στη συνέχεια, γυρίζει δυο ακόμα ντοκιμαντέρ: το ημίωρο *Με τον Νίκο Καββαδία*, παραγωγή της τηλεοπτικής εκπομπής *Παρασκήνιο*, πρωτοτυπία της οποίας είναι ότι δεν υπάρχει *voice over* κι ότι, εκτός από τα ποιήματα του Καββαδία, η μορφή του εμφανίζεται μόνο για μερικά δευτερόλεπτα, ενταγμένη μέσα στο αφηγηματικό πλαίσιο. Το ντοκιμαντέρ *Πλατεία Ιπποδαμείας* για το πολυεθνικό παζάρι του Πειραιά είναι η τελευταία εισφορά του στο ιδιαίτερο αυτό είδος.

Ο Τορνές γύρισε ακόμα τρεις ταινίες, όλες με σχεδόν μηδενικό προϋπολογισμό. Το 1984 την *Καρκαλού*, το 1985 το *Ντανίλο Τρέλες* (ο τελευταίος ανδαλουσιάνος μουσικός) και το 1987 το *Ένας ερωδιός για τη Γερμανία*. Πέθανε ένα χρόνο μετά, έπειτα από σύντομη ασθένεια – για την αδυναμία διάγνωσης και θεραπείας της οποίας ευθύνεται πρωτίστως η βαθύτατη φτώχεια του.

Αλλά ο Τορνές δεν γκρίνιαζε για τη φτώχεια. Τον ενοχλούσε περισσότερο ότι, σε πολλές περιπτώσεις, η έλλειψη πόρων και μέσων γεννούσε, αντί για «παθιασμένους με την τέχνη τους» εργάτες του σινεμά, πρόσωπα που ήταν έτοιμα να διεκδικήσουν τα πάντα σε βάρος της κινηματογραφικής πράξης. Για εκείνον τα ελάχιστα μέσα και οι φίλοι του, ερασιτέχνες και επαγγελματίες, ήταν η μοναδική δημιουργική πρότασή του. Αυτό δεν άρεσε ούτε στον κινηματογραφικό συνδικαλισμό της εποχής ούτε στην κινηματογραφική γραφειοκρατία. Αλλά ο Τορνές είχε μάθει να παλεύει μόνος του.

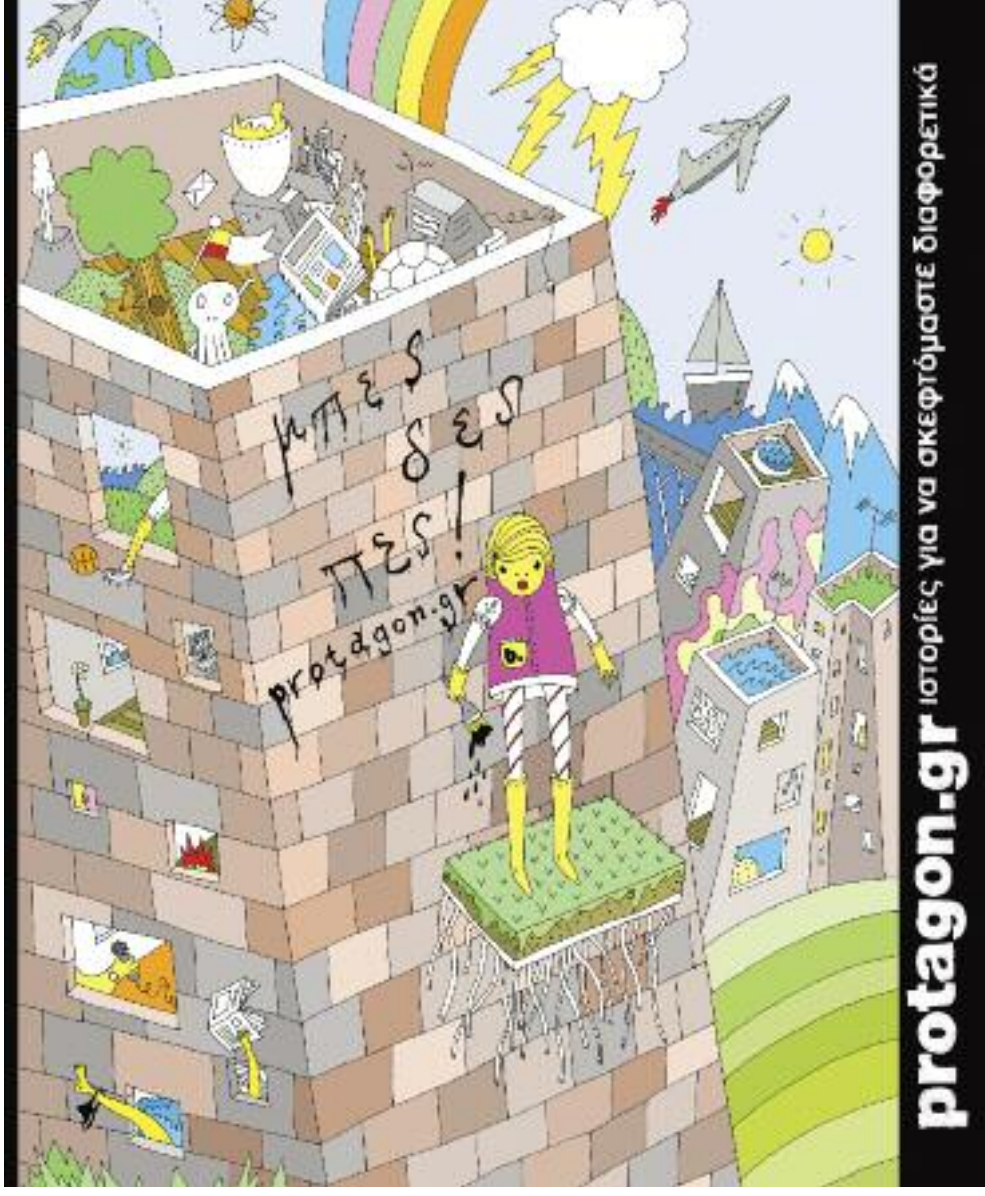
Στα γυρίσματα του *Ντανίλο Τρέλες*, δούλεψε ένας νεαρός απ' το Σουδάν, ένας μαυρούλης πρόσφυγας στην Ελλάδα της δεκαετίας του 1980, ο Ντίντι Μ'Φάντουλ. Μετά τη δουλειά, τα βράδια, προσπαθούσε να μάθει ελληνικές λέξεις από ένα λεξικό. «Τι έμαθες σήμερα;», τον ρωτάει ένα απόγευμα ο Τορνές. «Εμ-πνευσις», απαντάει συλλαβίζοντας ο μαυρούλης. «Τι έμπνευσις. Να μάθεις άλλα, βασικότερα. Φαϊ, κρασί».

Ο Σταύρος Τορνές στερήθηκε και το φαϊ και το κρασί, και πέθανε έχοντας κρατήσει αναξιοποίητα πολλά αποθέματα έμπνευσης. Δεν εξάρτησε ούτε μια στιγμή την τέχνη του από τις επιδοτήσεις, ούτε από τις συνδικαλιστικές πιέσεις. Πολεμούσε συστηματικά τη συνδικαλιστική εκδοχή της τέχνης.

* Ο Σταύρος Καπλανίδης είναι σκηνοθέτης. Το 1994, η ταινία του Σταύρος Τορνές: Ο φτωχός κυνηγός του Νότου απέσπασε τιμητική διάκριση στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και Κρατικό Βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ.

www.doctv.gr | documenting everyday life

protagon.gr ιστορίες για να σκεφτόμαστε διαφορετικά

Αλλάξτε οπτική γωνία δειτε από περισσότερες

Προβολή: 300 κινηματογραφικών ταινιών κάθε χρόνο, του καλύτερου γαλλόφωνου ψυχαγωγικού μαγκαζίνο, 350 ντοκιμαντέρ και 19 καθημερινών **ειδησεογραφικών** δελτίων

**UN MONDE, DES MONDES,
TV5MONDE**

CLOSING TIME

On Saturday March 17th at the Olympion, the 14th Thessaloniki Documentary Festival bids its friends goodbye, only to rendezvous for the 15th TDF, promising more films, guests and experiences. This year's event presented approximately 185 films and welcomed more than a hundred filmmakers, local and foreign. Packed screening rooms, fascinating Q&As, exciting workshops, masterclasses and market talks spread knowledge and the love for documentary films even further, to the professionals as well as the faithful audiences.

The film that won this year's audience award will be screened after the Awards Ceremony and the closing party will take place at the Punto Es bar. Keep in mind that there's a full day of screenings tomorrow, Sunday the 18th, so keep on watching. **Thank you for being part of the Festival -see you next year!**

WORDS FROM THIS YEAR'S FIPRESCI JURY

Boyd Van Hoeij, President: Docu festivals are great because documentaries, unless made by a handful of famous names, tend to get lost in regular festival line-ups. The TDF is really about discovering unknown quantities, worlds, problems, voices and issues, so it's a total treat for curious cinephiles like myself.

Guilhem Caillard: As soon as I arrived in Thessaloniki last Thursday, and began to attend the festival as a jury member, I was positively surprised by the atmosphere; it is quite serene despite the great difficulties to maintain the event in these times. Apart from the program and its strong films concerning the Greek crisis, I didn't feel the economic climate in the air, as if the festival wasn't concerned by it. Nevertheless, the Thessaloniki Documentary Festival's future is threatened, as we all know. I would like to thank the whole team for their tremendous effort in this context, and their warm welcome.

Stratos Kersanidis: I have been attending the TDF since its beginnings; its evolution, as well as the public's appreciation of it, is obvious. Documentaries explore, expose and inform us about things diligently kept from us. It's a tool for approaching "the other side" and that's why it's useful, and why people appreciate it.

FEST ON WHEELS
In front of the
Olympion Theater

FESTIVAL VÉRITÉ

by Lilly Papagianni

Minou Moshiri: I am very impressed by the very high standard and quality of the Thessaloniki Documentary Festival. I cannot forgive myself for having missed it in the last 13 years. My loss!

Necati Sönmez: As a regular visitor of the TDF, I would describe it as "a spa for cold-water therapy", where we are exposed to the most communicative stories; stories we need to refresh our memories, not necessarily about urgent matters, but also about simple truths that we forget in everyday life.

EDN AWARD 2012

The European Documentary Network honours yearly an institution, group or individual for outstanding contribution to the documentary culture by presenting the EDN Award within the framework of the Docs in Thessaloniki Pitching Forum.

This year's EDN Award was presented to **Diana El Jeiroudi and Orwa Nyrabia, representing the DOX BOX team.** The Syrian festival DOX BOX was founded with the purpose of introducing creative

documentary in Syria and became a huge success. This year, due to the situation in Syria, a country fighting for freedom, the DOX BOX team decided not to hold the festival, but to organize DOX BOG GLOBAL DAY, an initiative to keep the festival alive by hosting screening and discussion nights around the world. For their perseverance and creativity, this award is theirs. Congratulations!

THANK YOU FOR PARTICIPATING IN THE 14TH THESSALONIKI DOCUMENTARY FESTIVAL!

DOMAINE
Claudia Papayianni

Η πραγματική έκφραση του terroir.

ΑΡΝΑΙΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
Τ.Κ. 630 74 • Τ & F: 23720 23120 • e-mail: claudie@otenet.gr

pastaflores typical drinker
in light-blue satin dress

Pastaflores darling!

coffee & cocktail bar

6 ZEFXIDOS STR. THESSALONIKI T 2310 261518

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ IMAGES OF THE 21st CENTURY

Χορηγός του 14ου Φεστιβάλ
Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης:

ΟΙΝΟΙ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

special
films
extraordinary
wines

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΤΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΑ:

 ΧΑΤΖΗΒΑΡΥΤΗ	 Κλάμα Νίζος ΟΙΝΟΙ ΗΛΛΑΔΑΣ	 DOMAINE <i>Claudia Papayianni</i>
 ΚΤΗΜΑ ΒΟΓΙΑΤΖΗ	 Κίτη ΓΕΡΟΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	 Τάτος
 ΚΤΗΜΑ ΠΟΡΤΟ ΚΑΡΒΑΣ	 ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗ	 BOUTARI ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ
 ΕΙΝΟΣ Βελήσια Αρτοποιητική Ομάδα	 V	 ΚΤΗΜΑ ΠΑΥΛΙΔΗ

Οίνοι Βορείου Ελλάδος

Πανεπιστήμιον 90, 546 27 Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 281632, 2310 281617, F: 2310 281619, E: info@winesofnorthgreece.gr

www.winesofnorthgreece.gr

Ο Αιώνας της Θεσσαλονίκης

12 ανεκτίμητα προκείμενα

Με αφορμή τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης

Με επαγγελματισμό και δημιουργικότητα

ο φακός της ΕΤ3 βρέθηκε σε δρόμους και σοκάκια της Θεσσαλονίκης,

καταγράφοντας εικόνες από το βιβλίο της ιστορίας της,

σε ένα μοναδικό τηλεοπτικό ταξίδι "αυτογνωσίας".

Επιμέλεια σειράς Κώστας Δ. Μπλιάτκας

